

www.poezie.ro la Iași

Virtualia

– antologie de cenaclu –

Editura PIM
2003

Copertă: Ion Truică

Coordonator antologie: Alina Manole

Mulțumiri doamnei Prof. dr. ing. Olimpia Blăgoi și domnului Alexandru Popp pentru ajutorul acordat în realizarea prezentei antologii de cenaclu.

La început a fost Cuvântul...

La început a fost o idee. Ideea lui Radu, de a construi un loc, chiar dacă virtual, care să ofere fiecăruia posibilitatea de a-și desfășura sufletul. Apoi am apărut noi, începând cu mai 2001, încă o dată născuți în marea familie a site-ului www.poezie.ro. Acum suntem peste cinci mii de autori care publicăm în limba română, din toată lumea. Ne-am întâlnit în spațiul real și am devenit Prieteni.

Din toamna lui 2003, site-ul oferă posibilitatea publicării de creații literare și pentru autori vorbitori de limba engleză, franceză, germană, italiană, rusă.

*

Pentru ceilalți, la început a fost Cuvântul. Pentru noi – www.poezie.ro, expandând o întreagă lume.

*

Volumul se dorește a fi o antologie a Cenaclului *Virtualia* – www.poezie.ro la Iași, care a avut loc în seara zilei de 31 octombrie 2003, la Galeriile „Pod Pogor-Fiul”, din Casa Pogor, Iași.

Silvia Caloianu

(Sirena)

Născută în Chișinău, Moldova, la 3 iulie 1960. Studii: telecomunicații, finanțe și economie, litere. Din 1989, activează în presa scrisă. Redactor la „Tineretul Moldovei”, corespondent special la primul ziar al Parlamentului Rep. Moldova - „Sfatul Țării”, corespondent special al cotidianului „Crișana”, Oradea, redactor TV. Debut în volum de versuri cu „Semne distinctive”, Editura „Anotimpuri”, Oradea, 1995. În prezent, director al studioului de producție video și TV „Honestas”, președinte al Fundației „AXIAL”, Chișinău. Din mai 2003 publică pe site-ul www.poezie.ro.

Râdeam de ceasurile bocitoare

nu mai știu cu gura cui tot repetai cine uită nu merită
eram și eu pe undeva pe acolo contemplan
cromatică mereu surprinzătoare de gală a zburătoarelor noastre
temperamentul dansului interminabil de adio
cronos la fel de pedant de impasibil de plictisit
ne ruga din când în când să întoarcem clepsidra de fiecare dată
ne trăiam uimirea sângelei și a clorofilei deopotrivă
râdeam de ceasurile bocitoare îți amintești cum râdeam
îți amintești cum ne măsuram timpul unul cu altul
am descoperit pe atunci în noi și câte o firidă albă
numai bună de păstrat inima celuilalt obosită de glume
lucru de care nu vom mai râde niciodată ca atunci
când râsul nu era decât o imperceptibilă rostogolire
pe tâmpile sticlei

Ca o tablă de șah

niciodată nu știam să mă răzvrătesc
să răstorn piesele pe tabla noastră de șah
cu un pas în negru și unul în alb
piesele mele
aveau mai întotdeauna ochii plini de uimire

întotdeauna se găsea câte o femeie de ploaie
să-mi iasă din inimă
ca o surpriză
să-ți spună să nu renunți la regină

tu aveai nebunii confesați
dezlegați de păcate
prin catedrale controversate și prin moschee

caii tăi nărăvași vânturau amintirile

zile și nopți
sângerau în fâșii resemnate
nebănuț era doar zâmbetul orizontului

te admiram în turnuri de tăceri povestite
fulguate printre metereze
până dincolo de lună

între o privire neagră și una albă
pionii tăi delirau
înmuguriți de prea multă primăvară

eu aveam pur și simplu un suflet
hașurat hașurat
în lumini și întuneric
la infinit

ca o tablă de șah

India ta

îți spuneam
alungă-mă din visul acesta
din india căutărilor tale solitare
dacă tot nu crezi aborigenii
dacă tot nu crezi
că nu e nici un lotus fără coadă

speram să nu ai deja
halucinația nămolurilor sacre

încercam
să-ți alung fachirii din sânge
le frângeam cuțitele cu limba
(învățasem și eu ceva de la ei
dar nu-ți mai puteam spune
ulterior ce simt pentru tine)

între timp
te pierdeam ireversibil îmi lunecai
printre lacrimi neștiute de mine
ca o funie și tu
printre textele acelea sacre
îți plimbai creierii hazardați
cu vehiculul de diamant
în lumină

eu aveam buzele uscate uscate
gesturile mele spuneau
să arunci și o mână de nisip peste ele
să le acopere cactușii
oricum nu mai sărut pe nimeni

dacă nu mă trezești

Abandon

mergeam cu vreo doi pași înaintea amurgului
uneori mă opream priveam aerul mișcător
îmbrăcat în hainele mele comode
le savuram parfumul amăru
ghiceam cimbrisorul sălbatic și pelinul
îmi aminteam atât de mult de mine
încât mi se făcea dor de bărbatul cuvintelor
avea inima cât un trandafir mut de uimire
îmi spuneam
„mergi înainte mergi înainte
nu-ți mai arunca ochii peste umăr
buzele cerului sărută apele sumbre
cu trandafirul acela uitat între dinți
ghimpii lui rănesc până la sânge
secundele
mergi înainte mergi înainte
pe tine din tine
alungă-te”

Cum să-ți spun că amazoana...

respinsă de cuvinte vin la tine cu o gură de aer
respiră-mă
lasă-mă să-ți îmbrățișez stafiile inimii derutate
pentru care știu să mă nasc uneori
dintr-un amalgam de anotimpuri asimptomatice
prinde-mă
ascunde-mă undeva între lumină și întuneric
unde știu atât de bine să-ți potolesc în sângele vertiginos
hergheliile
cum să-ți spun că amazoana aceea neastâmpărată
nu mai avea loc chiar nu mai avea loc
de prea mult albastru
în mine

Liviu Nanu

(Anton)

Născut în județul Ilfov, la 7 iunie 1958. Absolvent al A.N.E.F.S. București. În perioada 1997-2000, redactor șef la revista „DRUM”, Roșiorii de Vede. Colaborări la revistele „DRUM”, „Placebo”, „Caligraf”, „Meandre”. Debut în volum de versuri: „Îndemn la nesupunere”, Editura „Tipoalex”, Alexandria. Publică pe site din aprilie 2002.

Se făcea că eram transparenți

se făcea că eram transparenți fără motiv
ne puteam zări ultima cafea și doar un colț
dintr-un vis agățat cu un țipăt de umeri
pe bulevarde zburdau o mie de vidanje albastre
cu număr de provincie
sunt ale noastre sunt ale noastre strigau copiii străzii
din desenele pe asfalt cum arată România în
anul 3000
noi ne continuam drumul în cerc toți ne încurajau
ne spuneau că suntem aripa tânără
a unui copac tăiat din greșeală
stăteam toți pe borne scria kilometrul 45 dus-întors
nu era capăt de drum mai aveam de mestecat
câteva lacrimi
câteva fire de timp
pe urmă ne priveam în oglinzi ovale eram tot noi
pendulând între două spaime
între două șoapte

mai ușori însă...

Șotron

erau zilele un fel de careuri pe-asfalt
iar eu săream doar în cele cu soț
mă credeam mai frumos, mai deștept, mai înalt
mai cu moț...

până când mi-a căzut lozul câștigător
și nu știam ce pot face cu el
ce tristețe... țopăitul într-un picior
nu-mi folosea defel

las altora loteria eu am să brevetez în final
un sistem de sărit în zile impare
sau voi reveni blazat la mersul banal
în două picioare

Îmi salut îngerul

îl salut în fiecare zi
bună dimineața domnule înger îi spun el nu-mi răspunde
întotdeauna fac două cafele una rămâne de obicei
neatinsă
îl întreb de una de alta
în general mă interesează
viitorul apropiat

uneori aud o tuse, un sughit,
o șoaptă peste umărul stâng
degeaba trag cu urechea, vorbește pe o limbă
neînțeleasă de mine
sau poate eu o ascult
într-o cheie greșită

și nici dicționare de limba îngerească
nu am găsit nicăieri

Avicolatopia

eram într-un fel
dependent de tine
te copiam zilnic unii îmi strigau băi xerox
eu nu-i băgam în seamă priveam
la cocoșul de tablă care-și luase
zborul

pe undeva se închegau ape
dar știam că doar o lume este reală
cealaltă e vis
învățasem chiar
să număr în braille cu voce tare
și să calculez impozitul din fulgi
însă cele mai frumoase imagini erau
de la înălțimea ierbii
spre
vârful copacilor

îmi amintesc cum plângeam
cu silabe impare
la mormântul stropit cu găinaț
al poetului necunoscut

după un timp au răsărit
două catrene cu aripioare
și un haiku

Posibilă trecere

aș putea spune ce nu ești tu
ai putea spune ce nu sunt eu
în felul ăsta nici nu mai inventăm definiții
voi deveni cândva un curcubeu vegetal
stând agățat ca un banner între oasele noastre
roase pe alocuri de colții tociți ai unei iubiri
cu nuanțe sepia
sau o lacrimă din plânsul tău circular
căzută în momentul T al
scurtei noastre treceri prin dinamica sentimentelor

Final cu circ

Dumnezeu îmi trimite lichidarea în plic
dar o termin pe loc achitând datoriile
pe o listă închisă îmi pun degetul mic
și mă simt ca un clown învârtind farfuriile

e un număr ciudat și nu pot să-l opresc
doar prietenii-mi spun că sunt cap de afiș
într-un timp mult prea scurt datoriile cresc
și constat că mai am doar ceva mărunțiș

dar aplauze n-am iar de bisuri mă tem
spectatorii mi-aruncă în scârbă un ban
dacă-ncerc să-l ridic împlinesc un blestem
să învârt farfuriile zi de zi an de an

la sfârșit mai rămâne doar clownul haios
învârtind ca un fleț farfuriile speriat
să nu cadă vreuna din greșeală pe jos
să ratez un final și așa... răsuflat

Dan Tristian

(Filip)

Născut în Vulcan, Hunedoara, la 17 noiembrie 1977. Student în anul IV la Facultatea de Filosofie, Craiova. Debutează cu volumul „Duminica Sinelui”, Editura „Scrisul Românesc”, Craiova, 2003. Publică pe site-ul www.poezie.ro din noiembrie 2001.

Povești

Veghez comun semen al unei făpturi neînțelese
Bătălia pe care toți o pierd, din naștere,
Într-un târziu nevralgic închid paranteza trăirii
Clopotul spart din pieptul de om
Învățându-l cuvinte

Și trist
Ținându-ne azi, de mâini, ne înecăm în sânge
Fără distincție în băți
Ceasul răstignit pe un perete apus
Aerul îmi putrezește îmbătrânit în plămâni
Tresalt în dragoste repetent după prima orbire și
Tac

Umbrele cad pe furiș
Peste ochi
O ultimă noapte stă să vină când eu
De dor, din teama de lumină

Trăgeam cu praștia în îngeri

Cercul uneori

*acea ploaie de toamnă
care nu știe nimic de culesuri
nefiind totuși înstrăinată de fruct.
acea toamnă asemeni unei ploii
ce se abandonează fertil celorlalți
fără pretenții conjugale.
iar frunzele căzânde nu sunt avortoni,
sunt fetușii plângerii și ai sacrificiului
meru și meru neînțeleși
în rațiunea lor gestică...*

Limbile ceasornicului în acupuncturi improbabile
Cadențat mă loveau într-un soi de 3,14
Unghiul durerii se schimba după un echinox factice
Tăcând adiacent își puna alte aparențe în coasta
Din care te-ai născut

Numai atunci
Sentimente ierbivore își divulgau pașii
Prin cuvinte
Ploaia făcuse trifoii sălbatici să cadă
Cosit de cratimele dintre noi
Știind că nu există iubire
Ci doar forme diversificate de imaginație
Stingerea fiecărui vis depinzând de tu
Depinzând de eu
Măști abstractizate ale aceluiași plâns

Plecam
Despărțirile în piept băteau ora exactă

Murisem la fix

Plecare

Inima-mi bătând toaca
Cei apropiați mie au venit
La închinare.

Citind Braille

În lumea largă
Palmele mi-au plecat
Să-ți învețe trupul.
*(Chîpul fără conturul clișirii,
Culmile umerilor coborînd rotunde
În brațe,
Sânii uitați în zvăcnire,
Arcuirea coapselor în foame
Căzută în genunchii rugăciunii,
Răzvrătindu-se globular în glezne,
În îngâmfarea călcăielor,
Toate curg...)*
Și când a fost
Să te părăsc sufletului,
Deși el te știa demult,
Mă afundam în spațiile neatînse
În uimirea degetelor
Bâlbâindu-te.
Dislexice, degetele-mi te citiseră
Pe sărite.

Albul ca o fracție

*Neînțelegând hemografia
cu sângele sinuciderii
încercam să mă scriu...*

Alb
Printre acele ceasornicului peste umeri
Vântul bătea câteva ore te dureau
În ziua de naștere în ochiul stîng
Începusem să-ți mor
Larve de îngerii strivite
Sub urmele ce hălăduiau după niște pași
Feminizau abstract coapsele zborului

Dureros ca o lungime de cerc
Călcăt pe nervi de-o secantă
Prin mâna-mi ceramică
Potirul cuvintelor șiroind
Ochiul drept ți-l închid sub o treaptă

Și tu pe semne mureai
Alb

Noroi și sânge

În duminica sinelui eram
Îmbrăcat în alb
Veșmintele nu mi se vedeau
Nu am spus nimănui te iubesc

Desculțe gânduri, respirația punte
Căderea spre mine prindea rădăcini

Entropia se proba în coloana vertebrală
Atârnată în cântec cald din cântec rece
Dragostea apusului meu făcând harpă

Intrat în audiență la ploaie
Silabele mă dureau în rărunchi
Clopotele se spărgeau
De râs
În vecernii neînțelese de triste

Cuvintele obosind căutau o coastă
Din care să se nască

De vină sunt eu

Alina Manole

(Alma)

Născută în Buzău, la 3 august 1972. Absolventă a Colegiului Național Iași, promoția 1991 și a UMF "Gr.T. Popa" Iași, Facultatea de Medicină, promoția 1997. În prezent, cadru didactic la Catedra de Epidemiologie a aceleiași facultăți. Debut în volum de versuri: „Deasupra nopții”, Editura „Cronica”, Iași, 1998. Apariție în „Dicționarul scriitorilor ieșeni contemporani”, ediția a II-a, 2002. Colaborări și semnalări critice în „Cronica”, „Adevărul literar și artistic”, „Pagini medicale bărlădene”. Din iunie 2002 publică pe site-ul www.poezie.ro.

M

acumulasem o doză de fericire
ochii tăi impuneau o existență imuabilă oglinzilor
răsfoiam răstimpurile, cercul
și tu veneai și-nfingeai toate uimirile mele
de-o parte și de alta a infinitului

apoi știam
plecai înspre lumea cu treceri albinde și crude
ierburi înalte repetau inelatic lumina
când pe nopțile mele scriai un M mare
dinspre Dumnezeu se vedea
u n u
sărutând ochiul cerului

acum
doar un sfert
de umbră
îmi spune
despre inimi
atârinate de umeri
ca niște aripi

fantastice aripi

La limita

era o lume în care norii creșteau din pământ
răsuceau versurile întindeau o coardă sau două
deasupra anotimpului nostru
împletind sentimente
după chip și asemănare cu
limita cea mai de sus a iubirii

creșteam o lume în care norii erau neînchipuit
neasemănat de unii lângă alții
într-un cer în care-ți împleteam
cuvinte cu piele suspin

tu habar n-aveai de solstiții pe când
dumnezeu arhiva toate duminicile
astăzi era aceeași și aceeași zi

eu începeam inserarea

Rostuind o lume

îmi conjugai sentimentele trecând de fiecare dată
prin imperfectul luminii ceruind nopțile mele impare
asistam la mișcarea browniană a unui contur axiomatic al lumii
când mereu în afară păsări băteau în ciocuri de aur
transparența ferestrelor

marginal
îmi decupai linia orizontului dinspre cealaltă jumătate
just walk away, șopteai cu un rest de umbră pe degete

rostuind o lume, eu arcuiam inefabil
toate bătăile inimii

Mutație punctiformă

nu ajunseseră încă la inimă

din sânge polarizau sentimente
eu țineam ancore pentru alte culori
mărșăluind zilnic un pas aproape sintetic
și alegeam scării de griuri trepte,

scriseră numele tău, despre teiubesc și alte semne

prin desprinderile pielii îndesam cuvinte
rămânea o parte a lor în afară –
colțuri din care se întindea o matrice –
tu potriveai o formă geometrică superioară,

încercaseră o axiologie a sentimentelor

mă surprindea existența sferică a unor fioruri
gesturile traversau perioada fractalică
la poezie doar o mutație punctiformă
iubirile rămâneau în cuantică

semnele cu plus și în semnele cu minus

nu știai niciodată cum se sfârșește în scrisul
atunci lucrurile deveneau sferice
visam încă mâinile tale conturând lumea

tu mărgineai cuvintele noastre prin trepte

Inelar

te-ascundeai
după fereastra opacă
desenând în răstimpuri,
inelar, cețos,
iubirea,

mă priveai
prin ochiul de secunde
îpletite pe dos
cu fir deșirând
jumătăți de cuiburi,

deschideai
doar o tăcere înscrisă

Tic tac toe

ne încropeam uneori în marginea dinaintea ploilor
eu femeie cu aripi tu jumătate capăt de umbră jumătate albastru
așa insinuam un *a* no timp
un fel de hibernare a sentimentelor

/și visele ah! visele/

arbitrar, muream unul dinspre celălalt
în diverse forme imaginate de un zeu încă tânăr
alții credeau că ne iubim, noi doar știam să facem
copii de umbră
inimilor transparente

apoi închideam ușa spre jocul cu mărgelile de sticlă
în dreptul celorlalți plutea un *x* sau poate
urmam noi
tic tac toe
cu un zero pe alb

Radu Herinean

(RaduLucian)

Născut în București, la 1 august 1974. Absolvent al Colegiului „Gheorghe Lazăr” București, 1992 și a Facultății de Inginerie Mecanică, 1997. Editorul site-ului www.poezie.ro.

Nimic nu e gri

nu se mai scriu poezii de dragoste
iar eu, admiratorul tău, oricât m-aș chinui,
n-aș mai putea să scriu despre tine.
nu azi, nu mâine
poate cândva
într-o altă zi,
dintr-o altă lună
dintr-un alt univers,
aș mai găsi cuvintele
care să se potrivească măcar un pic
cu ceea ce vrei tu să fii
cu contururile tale verzi
inventate în ochii mei
atunci când ne întrebăm
uneori pe noi înșine
alteori unul pe altul
unde ne sunt sentimentele
unde ne sunt vârfurile degetelor
și de ce nu mai putem atinge nimic
cu mâinile, cu inima și uneori
nici măcar cu palide cuvinte.

oglinzile în care mă mai caut uneori
refuză să-mi vorbească
și printre lumini șterse și umbre leneșe
curge o cascadă de detalii
în care nu reușesc să te mai regăsesc

tu vrei mereu să îți scriu ceva frumos
de parcă aș deține cheia de la peștera aia
din care susură izvorul fericirii
când eu de fapt sunt aproape mort de sete
și aș da un pumn de lacrimi
doar să pot să sorb un pic
din oricare baltă stătută
cu clipe și pete de realitate

lasă-mi spațiu
fă un pic de loc în jurul meu
cam cât un univers mai mic
să încapă lângă mine toate gândurile
cu și despre tine
să pot să caut cu ochii închiși
răspunsuri, și să nu mă lovesc mereu
de urmele gesturilor mele
de mângâieri răspândite acum un veac
și rămase fără ecou... fără ecou... fără ecou...

mai iartă-mi disparițiile
găsește-ți ocupații secrete și neinteresante
încearcă să mă convingi
să îți pun întrebări desperate
provoacă-mi crize de gelozie controlată
și liniștește-mă apoi fără vorbe
lasă-mă să-ți scriu despre pasiune
despre dezlănțuiri de atingeri
într-o destrăbălare totală
pe care pot doar să ți-o ilustrez
să o dovedesc... și niciodată...
să-ți vorbesc despre asta
nici măcar în versuri,
e prea mult, și mă gândesc
că poate aș putea să termin acum spunând
cuvintele atât de cunoscute
de la ultima teleenciclopedie:
continuarea ... într-o emisiune viitoare...

Mi-am făcut o statuie

mi-am făcut o statuie
și acum locuiesc înăuntrul ei
mai treci uneori pe lângă mine
tu
sub diverse forme
iar eu
recit poezie în gândurile tale
eu, respir lângă gâtul tău
și tu te gândești că e vântul

mi-am făcut o statuie
și mâinile mele sunt întinse către tine
și n-ar putea poate decât vântul
să le mai miște
dar atât de încet
încât atunci
tu plecaseși demult
și rămăsese doar nepăsare

eu, mi-am făcut o statuie
și dacă ai sparge cu piatră de moară
pieptul meu,
ai descoperi atât de mult gol
încât ai putea să pui acolo, înăuntru,
întreg universul tău
și poate întreg universul vostru

eu, în loc să rămân pe cer,
mi-am făcut o statuie
să te pot vedea în fiecare zi
când treci singură
plecând din tine spre el
plecând din noi spre... altceva
și dacă aș putea să respir
uneori

parfumul verii sau mirosul alb
al zăpezii
m-aș abține
doar atât cât treci tu
să nu mă simți
și nu cumva să îți mai aduci aminte
de mine

eu, mi-am făcut o statuie
uită de mine
dar atunci când treci
în drumurile tale
și crezi că simți ceva lângă tine
te rog, nu întoarce capul
spre statuia mea...
dumnezeu poate să îți spună
că statuile plâng,

dar știi, ce bine...
eu nu cred în dumnezeu

Deasupra Lui

Ce cred păsările călătoare despre tine?
Îți imaginezi uneori cum arăți tu de la înălțimea unei perechi de
aripi și îți păstrezi respirația într-un fel de conservă de real, de
teamă să nu fie ultima ta suflare, atât de abisală și mistică; și
descoperi această imagine înaltă, această pictură adimensională
din înalt. Nu simți deloc frigul, nu simți deloc briza, uiți motivele
pentru care poți să plutești și ești nerecunoscător
Mai apleacă din când în când urechea la plânsul zeilor, la
suspinele lui dumnezeu, la acele mici strigăte de ajutor aruncate
din singurătatea înaltului, mereu în sus... ai putea răspunde tu, ai
putea alunga singurătatea lui, dar pentru asta trebuie să zbori mai
sus, deasupra celui de-al nouălea cer, deasupra lui...

Alexandru Popp

(Omer)

Poet de vacanță, născut la 27 ianuarie 1978. Dacă observați, e chiar ziua în care s-a născut Eminescu, asta pentru cine se pricepe la calendare. Încă nepublicat. Absolvent mediocru de filologie clasică. Actualmente reporter la săptămânalul „Viața la țară”, de care a auzit doar el. Publică pe site-ul www.poezie.ro din iulie 2002.

Cu cărbune o babă mi-a-nsemnat

cu cărbune o babă mi-a-nsemnat
fruntea să nu-mi fie de deochi
topit în apă ne'ncepută
am băut izvorul semnelor
și de-atunci citesc
în păr de codane povestea spicelor
ramurile cu buboaie de muguri
îmi plâng
nașterea de-a doua a domnului

deschide ochii
lampa tremură în camera de nuiele
și clisă întărită cu balegă
unduit varul miroase a veșnicie
unui copil i se zice de deochi
e o apă a vârtejelor ce curge
de atunci până acum

Epitaf copilăriei scris pe vară

seri metafizice,
copii călcând pe praf de stele
așternut pe fundul oceanului senin
ca varul caselor din Zeletin

Eu, tãlmaciul

burțile de piatrã le linge râul
lãsând salivã curcubeie în burice
unde nu sunt eu râul cela care curge peste tine
nu timpul înveninat
ci aburul care-ți rãvãșește porii

ce fac eu este un arhetip
eu sunt cel care învață lumea sã închidã cercul
ochii mei, urechile mele
aud glasurile de dincolo de glasuri
plângerea și rãsul semnelor

vântule, lãsã-te puțin pe umãrul meu și șoptește-mi
despre cum este iubita mea
eu, o narcisã din șaron, un crin al vãilor,
sunt dumnezeu pentru cã i-am halit carnea și i-am supt sãngele
suntem dumnezei pentru cã i-am halit carnea și i-am supt sãngele
cum sã nu ne iubim
cum sã nu fim una
pãși-vom înainte cãnd cocoșul cânta-va de trei ori,
sã înțelegem

și vântul:
ea nu e decãt iubita ta,
o floare ca toate florile câmpului,
atãt de multe,
își fac țãrãni paturi din ele
cãnd tãvãlesc codanele.
cupa ei nu e mai presus decãt pentru cã bei tu din ea,
tãlmaciule

America

Bună dimineața, America,
te salut de sub cocoașa mea de sare.
Încă un poet te pupă pe picioare,
încă un rebel în poala ta.

Dintr-un container, din pridvor,
privind New York-ul cenușiu,
Americă, eu vreau să știu
ce ai făcut cu-al meu odor.

Zi repede sau te pocnesc în bot –
stă bine unui boschetar
să îți mai sară din muștar.
Hey, baby, do ya have some pot?

M-așez. Mă-ncearcă amețeala.
Tu unde ești, iubito, între aceste degete
întinse-n ceruri dornice fără să pregete?
Lasă. Versuri copoi am pus pe urma ta.

Mâini zdrelite

uite, iubito,
mâinile mele sunt zdrelite ca ale Mântuitorului.
m-am săltat seara asta pe zidul lui Montale
cu cioburi verzi pe creastă.
de ce zâmbesc?
nu e sânge,
e bulion.

Iubita din camera bunicii

din camera cu miros de levănțică
îmi zâmbești calin
e o nepăsare drăgăstoasă în îmbrățișare
și limbile lungi ale ornicelor
ce colecție frumoasă
se întind spre tine
când întorci capul

ei și ce dacă

îmi pun mâinile unsoase pe șoldurile tale
petele scriu pe rochie un moment
care nu se va mai duce
nici cu ariel

în cuvintele tale neutre și abstracte
crezi că poți învălui patima?
eu nu le înțeleg
și ca să aflu nu am decât o soluție
așa că nu te mai fandosi
așa că...

sigur nu o să plângi decât de fericire

Visare

Știi că e primăvară? Hai cu mine! Într-un sat îngropat între pomi vom rătăci pe drumurile mame. Semințe. Ne vom înfige unul lângă altul. Teii ne vor ninge mormântul. Lămâița va tămâia. Casele albastre vor plânge. Dincolo de stâlpii care găfâie sub acoperișuri, s-au tupilat tristețile cerului. Picură. Acolo unde vom sta ascunși le vom primi. Cu ele în noi vom crește în acest fluviu verde. Eu un măr zgrunțuros. Tu un nuc neted și lucios ca vaca aceea grasă care plutește noaptea peste nori.

Florian Silișteanu

(*Silișteanu*)

Născut în județul Argeș, la 9 octombrie 1962. Director al cotidianului „Curierul de Pitești”. Publică pe site din februarie 2003.

Despre îngeri și țoale

Îngerul s-a dus la un magazin de engros
Să se-mbrace să se facă mișto:
„Vreau o cămașă și o pereche de blugi
Și anotimpul acela din raft să-mi aduci”.

Dar ce faci tu prin lume așa înțolit
Te faci de rușine, nici măcar n-ai plătit
Ești urât îngere, îți spun hai lasă pe masă
Mărunțișul acesta de viață și du-te acasă.

Știi, aș fi vrut să merg la o nuntă în cer dar cum
Când azi-noapte un câine a mușcat din lună pe drum.
Am văzut lumina curgând, și în ea pe Isus l-am văzut
Mai apoi nu știu cum s-a înălțat și-n alt timp a căzut.

Dă-mi de grabă niște haine domnule vânzător
Sunt un înger pe fugă, în curând muritor
Dă-mi costumul acela ca în pânda topită
Să ascund răutatea din lumea aceasta grăbită.

Dezlegare la plâns

Am un văr șmecher – șofer pe autobuz
Tocmai trecea cu îngerul pe zebră... integru, mofluz
Ce faci, bă, îl întreb pe golan, ce mai faci
Vreau să îmbrac viața într-o haină de vraci.

Ascultă, vere, îi zic – hai să cădem într-un semn
Să-nvățăm pe de rost un cântec de lemn
Să ne luăm de femei și o vadră de vin
Pantaloni de velur și cămașă de in.

Să ne dăm, importanți, să tragem o dușcă
Să-mblânzim leoaica de viață din cușcă
Să iubim mai apoi femei arătoase
Să se scurgă lumina din cer peste oase.

Hai să tipărim amândoi un ziar
Și să punem să tragă în ham un birjar
Să facem târziu pariuri cu Domnul din suflet
Ca de vreme să suspine refrenul în cântec.

Am un văr șmecher, șofer pe autobuz
Nițel cam urât și nițel cam confuz
Am un înger pe umărul stâng
De mă-nvață câteodată să plâng.

I-am spus și lui că de ieri mă-nșală iubita și ninge
Că îngerul de pe umărul stâng nu mai plânge
Haide, vere, haide, îți zic, să mergem acasă
Să tăiem în felii lumina și s-o punem pe masă.

Să bem vin din cel roșu, sfințit, vin roșu de sânge
Să-ngropăm cucuveaua, de moarte ce plânge
S-o chemăm și s-o batem în cuie pe lemn
Să cădem mai apoi amândoi în alt semn.

Haide, vere, cu mine în cuvinte nescrise
Să iubim mirese furate prin cârciumi, neprinse
Să le facem copii, să scăpăm de războaie
Și din scânduri de lemn să le facem odaie.

Să-ngropăm moartea ce vine și pleacă
Pe măiastrul de timp în ceas să-l petreacă
Să dăm ora înapoi pe la birt în loc de parale
Și să scriem poeme îmbrăcate în zale.

Haide, dracu, vere să mergem acasă
Iată lumina împărțită pe masă
Strigă cât poate îngerul pe umărul stâng
Dezlegați-mă oameni...
Învățați-mă și pe mine să plâng.

Oameni cu solzi

... și timp

Îngerul meu poartă și acum un ceas la gât
El spune că îmi ține numai mie de urât
Însă atunci când vine să mă certe
Îngerul meu stă gata să se-mbete

– Te-ai apucat s-arunci cu pietre
Să-mi dai secunda cu capul de perete
Prin șanțuri curge timpul șchiopătând
Cresc alte lumi din alt pământ

Pe urmă peștii de pe boltă vor muri
Oameni cu solzi-stihii

Prin sticla groasă din acvariu vom privi
Iubito, nu pleca și nici nu mai veni.

Pierdută scrisoare de mâine

Cineva caută un corp cu chirie să se mute acolo-n chirie
să bocească zice el despre lacrimi cu ele să spele
vreau să mă schimb și să mor la gâtul iubitelor mele
cineva cu unul în unul niciunul.....să spere

Tot caut să învăț cum să strig și să plâng
cum pe înger să-l fac să mănânce
vreau uneori un alt corp unul-niciunul
îngerul meu stă și plânge

Dragă domnule înger de mort
iar ți-ai uitat sufletul la mine în cort
i-am zis într-o zi slăbănogului prieten al meu
de te-ar lua ce mă bucur să te ia Dumnezeu

Ei și pe urmă cineva a venit avea ceas și timp potrivit
a bătut mai întâi la fereastră și apoi a murit
se făcuse târziu pe pământ se făcea c-am venit
cu un corp zidit nou și proaspăt vopsit

Se zvonea prin lume că vine potopul că pleacă
cum că o gașcă de corpuri ar vrea să petreacă
și că pentru lume într-o țință de joi
va să vină Isus printre noi

Mai târziu am aflat că degeaba mă mut
că îngerul meu se dăduse bătut
cineva anunțase greșit un ziar
caut gazdă
trupul meu a plecat militar.

Diana Iepure

(Veverița)

Născută în Chișinău, la 20 noiembrie 1970. Absolventă, în 1993, a Facultății de Istorie din cadrul Universității de Stat din Chișinău. Între 1992-2002, cercetător științific la Muzeul Național de Istorie a Rep. Moldova, iar între 2002-2003, expert coordonator la Banca Națională a Rep. Moldova. Tot din 2002, reporter la „Democrația”, publicație a Centrului de Formare Europeană din Moldova. A publicat versuri în Almanahul Universității Libere Internaționale din Moldova „Lecturi filologice”, în „Symposion”, suplimentul de cultură al cotidianului ieșean „24 ore. Din noiembrie 2002 publică pe site-ul www.poezie.ro.

Dacă auzi...

astă noapte
în singurătatea mea
am născut
un copil fără corp
ce îți seamănă...
l-am atins
cu toată dragostea mea de mamă
și-am simțit
că are aceleași gânduri
aceleași vise
crude ca iarba necălcată
am plâns
cu lacrimi de fericire
am deschis geamul
și mi-am lăsat creatura
în voia sorții

dacă auzi vreodată
unduire ciudate
deschide-ți inima
și încălzește-ți copilul
obosit de zbor...

Halucinoză

cât de mare m-am făcut peste noapte
nu mă încap patul
mai tăiați-mi din zile
din carnea care mă doare
din șansele ratate
din iubirile pierdute
din nopțile dormite buștean
sunt prea lungă
mi-au crescut unghii sângerii la picioarele
deprinse să meargă desculțe prin vise
mi-a apărut chiar și-un rid la ceafă
păcat că nu se vede...
îmi vine să mă rad pe cap
să-mi tatuez un creier bărbătesc
să încalț mănuși de box
să-mi pun un tricou cu gaura la sân
și-un fluture de noapte în loc de papion
să-mi gâdile barba cu aripile parfumate
și nările cu antenele pantofilor
să fumez pipă
să scuip printre dinți
să-mi înjur dușmanii cu voce tare
să beau patru beri reci și una caldă
să vin târziu acasă
ori să nu vin deloc
băietе, contul...
cââââââââââ!

Liliuța

Liliuța are o burtă uriașă
și-a înghițit iubitul
cu tot cu ceas
acum simte timpul cum trece
și cum se lovesc secunde de pereții stomacului
ca un ulcer dureros de dulce
tic-tac, tic-tac
burta îi tresaltă...
ceasul iubitului nenăscut
un fel de vasomotor
fantomatic...

Hai fă-mi cevafrumos

hai fă-mi cevafrumos
că știi a face
muști frumos, urâtule,
din dorința mea purpurie
muști cu ochii
cu vorba
cu versul
cu tot universul
ajungi până la vidul din mine
până la tăcere
până la durere
iar eu
goală
rămasă fără de gol
sunt plină de tine
și nu mi-e rușine să strig
hai fă-mi cevafrumos, urâtule!

Dezbrac...

Dezbrac rochia asta
cu miros de tine
vreau să scap de ea
ca de un adevăr nedorit
o dau cerșetorului
de la colț
cu tot cu amintiri...
Dezbrac pielea asta
îmbibată cu sărutările tale
o dau cizmarului
să-mi facă din ea
pantofi de mireasă...
Dezbrac carnea asta
uscată de așteptare
și le fac sărbătoare
câinilor maidanezi...
Dezbrac oasele acestea
cu tot cu măduva lor seacă
le îngrop în cimitirul meu personal
voi merge să le vizitez
de cum mi se va face bine...
Mi-am abandonat și inima
într-o noapte fără de lună
să nu mai poată găsi
drumul îndărăt....

Dar am rămas tot eu:
șerpoaică portocalie
cu sânge cald
și ochi de femeie...

Florin Hălălău

(Vameșu)

Născut la 13 aprilie 1967, în București. A absolvit în 1991 Facultatea de Chimie Industrială din cadrul Universității „Politehnica” din București. Inginer chimist și inginer de marketing specializat în export. A debutat în 1993, în „Adevărul literar și artistic”. În anul 1994 i-au fost publicate versuri în „România literară”. Din decembrie 2002 publică pe site-ul www.poezie.ro.

Praguri

praguri,
ca și cum toată viața
ar trebui să trecem,
zi de zi,
într-un nou dincolo,
mereu praguri,
de parcă nu ne-ar fi de ajuns
fericirea de azi,
ci doar moartea de mâine

Copacul cu rădăcini aeriene

mai ții minte
copacul cu rădăcini aeriene,
păsările intraseră
cu ciocurile în pământ
de invidie
și cerul însângerat
întârzia să mai nască
pruncul golaș
de ziua

Al șaselea simț

atent,
pândind fiecare mișcare,
gata să arunce plasa
vânătorul prefăcut în vânat
ascultă,
al șaselea simț
ochiul din spate
al femeii

Colț rupt de jurnal

Așteptarea
când sângele fierbe,
literele stau să strige
sub pielea foii albe,
spovedania clipei trăite
între coperti
ca între ziduri

Incizia

cu un cuțit tai cuvintele
miezul lor se dezvăluie
ca gingiile de copil
fierbinte carnea lor
pulsează sub lama rece a metalului
cântecul sângerează
și-mi înroșește mâinile
drum dureros
spre sensul ascuns

Poezie de unică folosință

citește și dă mai departe
cum ai arunca o privire
fugară
pe fereastra compartimentului
poezia dăunează grav sănătății
are prea multe E-uri
și alte vocale cântate
n-o lăsați la îndemâna copiilor
s-ar putea contamina
și într-o bună zi
să înceapă să zboare

Origami

zborul acesta
de hârtie
nicicând mai ușor
nicicând mai aproape
legat prin cuvinte
de nedesfăcut

Cântec

ude,
cuvintele zburau
lovindu-se
de pereții încăperii,
ca păsările
născute
în colivii secate
de zboruri

Nirvana

acolo,
la capătul drumului,
abandona-voi trupul
ca marea
valurile bolnave,
ca timpul
zilele moarte

Celtică

stând pe deal,
ochii mi se-nfig
departe
pe luna păstorului,
ca odinioară
lancea lui Lugh
în iarba înaltă
și deasă

Poezia cu dinți de lapte

la capătul cuvintelor
poezia țâșnea
ca o dragoste violentă
lichidul amniotic
ca biciul peste pământul înghețat
stropea pereții
fierbinte și proaspătă
usturătoare
poezia cu dinți de lapte

Daniela Bordieanu

(Florina)

Născută pe 16 februarie 1968, într-un sat din județul Vaslui, între dealuri argiloase pe care doar vița de vie le mai ține îndreptate spre cer. Drumurile sale începură acolo, în satul bunicilor, continuându-și curgerea prin Bârlad, apoi Vaslui, orașul adolescenței, oprindu-se o vreme la Iași, cât să se formeze ca inginer energetic (Facultatea de Electrotehnică a Institutului Politehnic Iași, promoția 1991). Din 1991 lucrează în Bacău, la Filiala de Furnizare și Distribuție a Energiei Electrice Moldova. I-a plăcut să scrie de mică, bunicul său prindea în versuri preaplinul inimii unui învățător de țară, tatăl, un biolog visător, au îndemnat-o mereu să însire pe hartie sentimente. E rândul ei acum: își învață fiul că lumea poeziei e una din cele mai frumoase lumi în care poate sălaşlui un spirit. Publică pe site din aprilie 2003.

Haina viselor

era o lumină ciudată:
torceam fir subțire din ea
între degete, din palme,
pregăteam pentru tristețea mea provincială
haină bacoviană.

țeseam
o neliniște caldă:
mă simțeam în firul acela răsucit
când mărunță, când uriașă –
spirală
torcând fir de lumină din palme

aveau
haina prea scurtă
visele mele
ori a crescut copilul din mine:
m-a plouat mărunț, bacovian,
de-atâtea vremuri.

Cântecul sirenei

mă plouă azi cu gânduri pe un nisip fierbinte,
sunt între două valuri și unul sigur minte,
urmele trec pe vise și îmi rămân deșarte,
ploaia de azi fierbinte în mare mă desparte

(legați-mă de catargul rațiunii și nu mă lăsați să fug, trec valuri
valuri ecoul cântecului de sirenă, legați-mă de catarg și ignorați-
mă...)

și se trezește pleoapa, tresare frânt o geană,
un tremur e subțire și sunetul molatec,
pielea se înfioară iar cântecul e rană
de doruri albe-n spumă pe valul singuratec

(și totuși... câte zbateri trec mareic între noi... caut porturi să-mi
ancorez neliniștile, vasul e în carantină întru și între...)

topește, fată, ceara, să se prelingă-n tâmpile,
urechea e aproape o barcă fără cârmă,
în palma ta, sirenă, de-o fi să se întâmple,
un naufragiu dulce, în cântec stins pe urmă

(și stinge-mă, Doamne, în urma cea de pre urmă, înainte de
trecerea valului și lasă-mă candelă agățată undeva în dreapta
Lunii, să pot îndrepta, să pot fi drept... stinge-mă, Doamne...)

în rime prind azi valuri de vise grele, pline,
am auzit sirene, m-am agățat de șoapte,
și de catarg mă leagă o urmă de rațiune
să sting lumina Lunii când mă închin în noapte

Nedumerire

nu știu de ce
de fiecare dată când plouă
mă picură gândul de tine
se preling ușurel
șoaptele tale
încondeindu-mă
cu migală
ca ouăle, de Paște

nu știu de ce
când plouă,
de fiecare dată îmi potolești
setea de pământ
crăpat
și cresc din mine crengi,
iar pe ele cuiburi
de păsări mărunte
și buzele tale
stârnesc aripi

nu știu de ce
când plouă,
de fiecare dată
sunt

Geometria uitării

Surâsul ți-e amnezic răsfrânt
În șoapta pierdută-ntre buze:
Adu-mi aminte că-ntre cer și pământ
Sunt suspendată în unghiuri obtuze.

Brațele-s laturi de vise albind
Cu mediana de noi limitată,
Cresc arii de vorbe ce unghiuri cuprind
Pe mine, pe tine, deodată.

Tangentă ți-am fost suprafață,
Tu plan mi-ai lucit paralel,
Între noi infinitul cu nuanțe de viață:
Secanta e scară-ntre o ea și un el.

Neted întorci o privire damnată:
Epicentru al viselor mele,
Într-o spirală m-ai vrut transformată
Să-ți cresc piramidă de stele.

M-ai calculat geometric:
Un zbor predictibil ca traiectorie,
Căderea fu liberă, saltul esoteric,
Într-o axiomă iluzorie.

Un gând, toamna

Curge de ieri din streșini vers tomnatic,
Când umbra nukului devine străvezie
Și plouă calm, mărunț, ba chiar apatic
Gândul pierdut din vara mea târzie.

Să vă repet? Nu vreau, mimez doar zborul
Către un tropice obscur, îndepărtat,
Căci stau pe loc, migrează numai norul
Crescut sub pleoapa rece a unui vis ratat.

Mă-mpiedic pe-o alee de zâmbet melancolic,
In talpă am amprenta plecărilor pripite,
Pierd trenurile calde către un țel bucolic,
Rămân mahmură-n ploaia de vise-ngălbenite.

Dan Mitruț

(Magul)

Născut la data de 17.12.1971, Bacău. Absolvent al Facultății de Drept, Universitatea „Al.I.Cuza” Iași, promoția 1997. Pasiuni: astronomia, cultura orientală, muzica, literatura. Este observator al Organizației Internaționale de Meteori, vicepreședinte tehnic al Societății Astronomice Române de Meteori. Din 1997 și până în prezent este deținătorul Marelui Premiu al Festivalului Național de Cosmopoezie din cadrul SARM și al marilor premii pentru astro-foto-poezie, teatru astropoetic, grafică, sculptură, astromitologie. În anul 2000 primește Premiul de Excelență pentru astro-foto-poetul secolului al XX-lea în România. A publicat studii de astromitologie românească în Dragonllore Chronicle din Marea Britanie, poezie în „Art of Haiku” a lui Gerald England, pe site-ul New Hope International, ca astropoet, reprezentant al mișcării astropoetice al SARM, și revista Starline. Este participant în proiectul ONU, „Poetry on the pix”, iar actualmente este prezent cu versuri astropoetice pe primul site american de profil care va fi lansat în această toamnă și inclus în Dicționarul internațional al poezilor paradoxici scos de Florentin Smarandache. Face parte și din colectivul de autori pentru cea mai popularizată contribuție poetică românească a tuturor timpurilor din cadrul COLUMBIA SPACE SHUTTLE 2003 - a poetic tribute to the astronauts - by the Romanian Society for Meteors and Astronomy-SARM (an anthology realized by Andrei Dorian Gheorghe). Publică pe site-ul www.poezie.ro din ianuarie 2003.

Prima iubire

Ceruț
scoase din buzunar
ciocolata cu însemne magice.
Zenitul dulce, ispita albastrului, meteorul-lacrimă
fugiră din cuibul ochiului.
Cu mâna dreaptă
Aruncă pământul viu, aromat
Și păstră poleiala desenată de constelații.
Devenise
Cer.

Orbita condamnată

Amintirea. Bunica, țin minte, făcea farmece cu stele căzătoare. Găsea ferestrele cerului deschise după mersul Lunii în picăturile de rouă. Le prelungea apoi arderea cu apă de trandafiri și sămburi de măr, iar când erau gata să aprindă grădina, bunica le tăia cozile sălbatic împletite: lumina de o parte, praful de cealaltă... Țin minte, duceam în palme praf viu de stele. În golul pașilor mei lumina mă urma supusă. „Tu ești fiul cerului”, îmi spunea ea și simțeam prin sânge adierea vântului din alte lumi, ce mă urmărea în somn, în joc...miere, fiere.

Fulgere de vis. Am crescut apoi, întrebam de mama, îi presimțeam adesea mângâierea ei de tânără cometă. Seara, când presăram peste asfințit boabe Lebedei astrale, bunica mă îmbărbăta: „Va veni, fătul meu, într-o zi și vei cere pentru ea vremelnicia!”. Eu nu înțelegeam, iar ea lăcrima pe ascuns, sorbind din ochi mei genunea inocenței.

Întâlnirea. Și-au înviat zorile, ca o floare de-o zi, pe obraji îmi izvorâseră râuri calde. Mama răsărea, undeva în Casiopeea. Tâmpilele îmi erau munți selenari, iar palmele roci marțiene. Am chemat-o pe nume. Una dintre cozi s-a arcuit tandru spre mine, inundându-mi ființa. Înțeleg, abia acum înțeleg, eu nu eram pământeanul comun. Împru-mutasem forma din penitență. Ne despărțea vadul fără luntraș al Apei Sâmbetei, pe care ea nu îl putea trece, spre viață sau moarte.

Cerul închis. Nu am aflat nici azi de ce a plecat. Inima mi-a rămas găurită de pete solare. Bunica se temea să n-o scot dintre coaste, s-o arunc disperat spre înalt, mană orfanilor galaxiei. Acum port înăuntru un altfel de gol. Știu. Eu nu mai sunt. Plutesc îmbătat de morfina neputinței. Călătoresc fără țintă, pândind lumina ce m-a zămislit în părăsire.

(Sunt timpuri banale, am amorțit butonând telecomanda. Mâine mă va concedia un patron putred de sine. Cel mic îmi întinde o carte despre Cosmos. Degetul fraged, ca un semn de întrebare, se oprește la o cometă frumos desenată. Dar nu mai știu să-i spun, durerea și vraja nu vor mai sta împreună niciodată).

Miorița astrală

Răsărit m-or răsărit
Umbra mea, viața mea
Stelele plâng peste zori.
Și cu sori m-or răstignit
Lacrimi trec, crater sec
Numele mi s-a pierdut.

Mă cheamă moldovean cioban, călător sau floare de alean?
Eclipsă totală de inimă, constelații desenate pe mărgean?
Umbra mea, viața mea
Cine sunt?

Soartă soartă, soartă soartă, mai întoarce-te o dată
Astrele, mioarele să îmi cheme numele.

Cântă munții cerului
Visul nimănu, versul nimănu
Între om și Dumnezeu, zace trupul meu, de lumină greu.

Că ați uitat și rătăcim mereu
Și el și tu și ea și eu,
Trăim doar din gânduri, din aripi de scânduri...
Ciobane Manole, mănăstirea galaxiei e gata!
Făclii de bolizi
În strane de senin descântă ochii...

Umbra mea, zarea mea
Plâng luceferii de piatră.

Cântă luna răsărind
M-am născut murind,
M-am crescut râzând.
Eu rămân doar vis de dor
Sânge, meteor
Și-atunci voi trăi în voi.

Lecția de fotografie

Balaurii de lemn, bătranii nuci
Visul lor roșu, amurgind...

Lumina-i orfană, rătăcită în crengi.
Un liliac sfâșie sărutul
Dintre Lună și-a iazului undă.

Ochii casei se aprind pe ne-veste.
Mâna unei umbre fulgerând răsăritul
Țintuiește în pioaneze de aur argint cerul:
Una câte una, una câte una...

Supernova 1054, Anno Domini

Arde, arde!
Săriți, pământeni, steaua arde!
Țipătul ei scobește inima cu briciul întunericului.
Copiii întind mâinile lor de mugur alb.
Prea departe-i mângâierea
și leagănul de cetină nu mai scârțâie a pace.

Arde!
Veniți, pământeni, sângele a fiert!
Steaua arde!
Vinozați de neputință, strânși cu genunchii la piept,
ne-a scos glasul din case, ne-a scos durerea din minți.
Arde, pământeni!
Clopotele Mănăstirii de Tămâie s-au tocit.
De atât neauz lumina pălește și
vaier de moarte biciuie zenitul.
(o scuză totuși e pentru trăit)
Lucirea blândă
în poarta de pământ abia deschisă,
c-o zvârcolire de parsec încinsă,
mult prea curând călăii și-a găsit.

Diana Georgescu

(Armonie)

Născută pe 6 martie 1978, în București. Studentă. Pasionată de natură și chitară, compune muzică folk. Debut „publicistic” pe site-ul www.poezie.ro, unde publică din octombrie 2002.

Balet

Lumina și-a cernut gândurile peste noi
Cu pete de culoare prinse-n păr...
Își pregătește dansul prin adâncuri grațioase:
Plier
Colț de galben-pai mușcat de verde
Tendu
Rai de-apus fierbinte rătăcit,
Ici-colo, îndrăzneț și fără minte
Un brad și-aruncă adormit
Aroma crudă.
Natura, mută,
Îndoaie vântul pe spinarea dealului
Și-aruncă-n trecători cu fulgi de șoaptă
Cu aromă de gutui.

Cortina cade-n picături răzlețe,
Aplauze...

Cu brațele firave lângă trup
O plecăciune-n tonuri brun-roșcate
Și-un sărut!

Fluturi de șoaptă

Stăteam aiurea,
Pe un colț de oră,
Răstignită între patru zări.
Călcam în ape limpezi
Și printre dune arse de păcate.
Măinile strigau
Care spre viață,
Care spre întunericul hain
Din spatele a doi ochi albaștri.
Îmi simțeam inima străpunsă
De patru alei pavate cu trupuri
Învinse la răscruce.
Mii de vise trăiam într-o secundă de sânge
Zgârcit aruncat prin vene.
Ochii... doar ei mai rugau
Aripi de lumină
Să le dezlege soarta.

Vămile iubirii

Aripile cerului au zăbovit între bățai
Doar o secundă
Și-atunci ai ferecat gânduri troienite
Cu lacăte de nopți uitate.
Te-au furișat stelele printre cuvinte
Și ai gustat din lacrima de lapte
A ochilor ce n-au știut că te privesc.
Ai furat cântecul Inimii
Și l-ai ascuns după șoaptele tale.
Acolo l-au găsit buzele ce nu știau
Că-ți sărutaseră chipul
Aripile cerului au zăbovit între bățai
Doar o secundă
Și-atunci le-am rugat
Să ne ierte!

Azi... și mereu...

Azi am să sorb de pe buzele tale
Roua de cântec,
Să-mi umple ființa de șoapte fierbinți
Și sânii, până-acum cuminți
Să răsară, ca doi muguri pereche
Să-ți șoptească-n ureche
De tine, cum curgi
Pe la mine prin vene
Iubindu-mi lumina ce știe să cheme.
Azi am să-ți aștern pe buze
Pântecul meu
S-aluneci înăuntru chemat de căldură,
Să simți cum încet trupul meu
Îți prinde la gât stea de sărut
S-alunge durerea și nod să dezlege
Puiul de suflet prin tine s-alerge.

Dimineața sufletului meu

Smulși din brațele Mamei Eterne
Asuprim cerul de pași al Ființei.
Regăsim târziu sânul
Prea dulce pentru veninul ce-am supt
În dansul cu obsedant de gemene clipe.
N-am mai șoptit de-o vecie un cântec de leagăn,
Iar pruncii ne cresc
Șchiopătând a grija de mâine.
Somnul speranței a înghețat lacrima
Ce altădată uda buza pământului...
Ne-au rămas doar ochii
Întru chemare spre cer să-și ridice lumina,
S-alunge răstimpul cărărilor noastre pierdute.

Veste de departe

Veste de departe...
Se scutură cerul de vise!
Lăstar de lumină ce-și leagănă drumul
Respiră adânc,
Își strânge la piept frunzele
Și murmură a stele:
E fericit că ține în brațe pământ.
Un cântec de leagăn astral
Îi așterne culcușul:

„Dormi ușor
De veghe-n zbor
Frați de cruce
Lin te-or duce”

Preț de-o secundă șchioapă
Numără-n gând alaiul stropit din fereastră:
Unu...
Doi...

Pană de înger

Lacrimi de foc încearcă obrazul nopții.
Din deșertul de suflete
Ochii mei îndrăznesc să privească.
Cerșesc pe la colțuri de șoaptă.
Inima silabisește clipe de ceara topită din Sfeșnic.
Pe câmp cuvinte abandonate:
greu,
zadarnic,
negru.
Îmi cresc aripi și zbor
Spre alt mâine decât cel de ieri.

Cristian Fara

(Chris)

Născut la Deva, în 12 septembrie 1966. Absolvent al Universității Tehnice Petroșani, promoția 1992. Publică pe site din noiembrie 2001.

Despre iubire

Azi vom vorbi despre iubire
pentru că plouă
dar mai ales
pentru că nu știm nimic
unul despre celălalt

ne vom răsuci
pe cărarea îngustă
ușor desenată de Dumnezeu
între viață și moarte
pe spatele unui șarpe albastru
care alunecă prin ferestrele timpului
spre nicăieri

vom merge
îmbrăcați în cuvinte
cu mâinile întinse ca doi acrobați
mângâind aerul după-amiezii:
ni s-a mai întâmplat, vom spune
alungând amintirile mai adânc –
or să ne doară

inevitabil vom aluneca
într-o parte sau în cealaltă
pentru că plouă
pentru că nu știm nimic
unul despre celălalt

Continuu

Și umbrele cerului înaintau
Peste nepăsarea copacilor
Tropotind a înserare

Râul curgea răsucit
Între cele două vârste ale pietrei:
Stânca de o parte, nisipul de cealaltă

Un colț de zăpadă neîncepută
Împerecheat cu trupul bătrân al punții
Oprea trecerea desculță a gândurilor

Doar cărarea pierdută în spatele nostru
Șerpuia înainte mișcându-ne
Că ziua e încă mai lungă

Priveam zborul încrucișat al păsărilor
Tăind aripa uriașă și moale a vântului
Care nu venea, atunci, de niciunde

Fără să ne întrebăm de ce
Trăiam împreună același vis
Ascunși în globul aceleiași secunde

Legați de cuvintele repetate
Ale ultimului vers schimbat
Când ziua aluneca-n alt anotimp

Și umbrele cerului înaintau
Peste nepăsarea copacilor
Tropotind a înserare

Bustul Poetului

Chișinău

Privea ușor spre stânga-n altă parte
deasupra peste înger și mirese
care plecau fără să fi venit

Era bătran de gândurile acelea
sau asculta fântâna-nmărmurit
ca sculptorul nebun ce l-a zidit

Punându-și chipul lui săpat în piatră
în jocul neînțeleș și-ngăduit
cu zarurile sortii aruncate

spre noi nu va privi, în altă parte...

Un înger plângea

Un înger plângea
pe marginea drumului
cu aripile rupte

Îi vor crește altele,
își spuneau trecătorii
fără să se oprească,
îi vor crește altele

Iar îngerul nu spunea nimic
pe marginea drumului,
cu aripile rupte și lungi
atât de lungi încât
trecătorii nu le puteau ocoli
spunând:
îi vor crește altele

Dependență

Locuiam singur
în două camere
într-una se auzea marea
în cealaltă mă auzeam eu

între ele un zid de șoapte mai vechi
pe care-l atingeam uneori
cu rama ochelarilor
ca pe un obraz cuminte

gesturile tale se repetau
afară – dincolo de întuneric
înăuntru – dincolo de lumină
în aceeași jumătate de suflet:
asimetric

în afara ultimei tale priviri
întoarsă în altă parte, desigur
tremuram o durere blândă
de frig adânc

locuiam peste noapte
între pereții de hârtie
ai păsării origami – prima lecție –
pe care n-am învățat-o niciodată

într-o mișcare de rotație usoară:
e acasă, iubito, îți spuneam,
oriunde sunt singur

Adriana Mihăiță

(Albastru27)

Născută în Alexandria, la 27 noiembrie 1976. Absolventă a Facultății de Drept, Universitatea București, 1999. Și-a dorit, pe rând, să fie astronaut, etnolog, antropolog, arheolog și jurnalist; îi place să navigheze pe internet, excursiile, natura, poezia, muzica, de la Dvorjak la Chopin și jazz și, în general, toate lucrurile frumoase, pe care încearcă să le descopere în jurul său, oriunde s-ar afla. Cel mai important cuvânt pentru ea este: „prietenie”. Publică pe site din iunie 2002.

Sub o salcie care plânge

Sub o salcie care plânge
poți auzi, legănată de vânt
liniștea norilor,
coborând din adânc.

Printre fire de iarbă,
lumina mângâia
ramuri verzi de copac,
din care plângeau
stele.

Dar eu știam
că din lacrimile ei
poate crește iarbă.

Întind mâna
și privesc
cum îmi crește iarba
din palme.

Gând

Ninge în mine,
iar vântul se ascunde
derutat
prin labirintul unei cochilii
de gheață,
lovind cu putere pereții
sunând a gol.

E atâta zăpadă aici încât
niciodată nu vei putea zări
ghioceii.

Colț de suflet

pentru nimeni

Aici sunt rădăcinile,
vei păși pe mușchiul verde
către lumina din scoarță de copac,
vei culege în palme fluturi albaștri
pe sub ramura de plop alb,
apoi te vei rătăci
prin toate poienile,
pe toate potecile,
cu parfum de euphorbia,
pe sub creanga de arțar...

Clepsidră

Clepsidră spartă,
visele noastre-mpletite-n lumina
ultimului fir de nisip
la tine-n palmă.

Vălătuci de nori

Mi-am ridicat privirea
și am văzut cerul
într-o explozie de lumină,
mii de petale țâșnind în albastru.
Bulgări de zăpadă
trecută ca prin ciurel.
Dune de nisip alb
brăzdate de lumină.
Aripă de înger.
Orizonturi albe.
Apus.

Doar un nume

I-am auzit numele,
dar nu mai era el.
Altcineva îmi răspunde acum.
El era
tremurul frunzelor toamna.
Fiecare rază de lumină
și fiecare copac,
crestând în mine
frunze roșii, cu miros de toamnă,
fiecare petic de cer,
când îmi ridicam ochii
să mi-i umplu de el.
Îmi răspundeau cu numele lui.
Altcineva i-a luat acum locul.

Nu mai aud foșnetul frunzelor toamna.

Cel mai frumos

Ce poate fi mai frumos decât o clipă de singurătate, cu tine însuși sau cu ea însăși, floarea pe care o priveam în fiecare zi, încercând să-i descopăr misterul. Și, iată! Astăzi mi se arată în toată splendoarea ei, începând cu o singură petală din inflorescența-i umedă, în lumină. Îmi zâmbește tăcută de la fereastra mea, pe care mi-am lăsat adormite toate visele. Să nu se trezească! Nu face zgomot! Liniște. E atâta liniște între frunzele ei, încât nu mai aud cântecul ploii... O privesc, încă de dimineată, de când și-a întins în lumină degetele-i lungi, pășind pe pământul ud, sub privirile mirate ale razelor-soare. De atâta tăcere-i sunt pline mâinile, de seva primăverii înmugurinde. Ce e mai frumos decât să împarți o clipă de tăcere. Cu ea... începuturi de univers se nasc între noi, printre clopoței roșiatici, sunând în lumină.

Dacă

Dacă ți-aș smulge inima și aș așeza în locul ei o floare, ai mai putea să mă iubești?

Joacă

Aș vrea să fiu
Vincent van Gogh
să pot picta
cerul acesta
unduind
fuoare de lumină.

Mircea Iosub

(*Simulacrum*)

Născut în Iași, la 13 martie 1982. Student în anul III la Facultatea de Filosofie, Universitatea „Al. I. Cuza” Iași. Publică pe site din iulie 2002.

Cum să refuzi un înger

nu-mi lăsa
privirea
să-ți culegă
îmbrățișarea

mirosul
umbrei tale
îmi va distruge
rugăciunea

dacă vii
îmi vei cutremura
lacătul
din piept

vei risipi
jocul
cu propriul meu
zid

să-mi lași
lacrima
să se reverse
peste pedestaluri

să nu mai vii

Cocolino se întoarce

să mergi prin
sistemul axiomatic
ca și cum ochelarii
de nisip
se rostogolesc
indefinibil
din buzunarele
pierdutului
aprilie

mă cheamă maria vargas llosa
dar puteți să-mi spuneți și ursulețul cocolino
dacă mamele voastre nu v-au învățat
adresa mea se scrie www.poezie.ro
v-am pus sechestru pe cipul din creier
e prima oară când mă accesați?
pentru a deschide gura apăsați tasta 1
pentru a deschide ochii... system failed
douăsprezece ceasuri din vechea pendulă
mărțișoare n-ați primit nu veți primi nici ouă
desigur mustața mă avantajează v-o ofer
e supraofertă de buricuri axis mundi
melanj de coridoare și morminte avide pe marginea lumii
poate că urzicile nu mai țipă cineva le-a deconectat
de la curent

damblagitul serial SF are
permis pentru propria cunoaștere corticală
de trei ura și o dată masca de gaze
domnișoară unde vă purtați eticheta

citesc
prin antologii
cum perdele
își dau
lustrul

Noți cu îngeri

umbra curcubeului
îți lasă petale
în colțurile
buzelor
ah!
unghiile tale
însângerează
portative
pe trupul
în care dinții
sculptează
melodia
te-aștept
să ne spălăm
de nopțile
cu îngeri

Știu că sunt orb

am privirea deschisă
spre întunericul interior
acolo unde dragostea
este singura vedere

păstrez numai
imagini din adâncuri
dar în inimă simt
ochii tăi albaștri

dacă mi te-ai arăta
precum cerul sau noaptea
palmele mele vor visa
într-o nouă culoare

Reproduceri dintr-o expoziție

impasibil
albul îți stă
fantomatic
aspirând
la sărutul
de marmură

jongleur cu vise mov de caldarâm
venus din milo gustând din portocală
sau atena partenon mărunțind biscuiți
sau poate zâmbetul rătăcit
al eroului necunoscut / pe podium la ultimul oscar

parfum sângerând dintr-o țigară fabriqué en france
chansonete mutându-se în subteranele parisului
napoleon bonaparte zâmbind cu gavroche pe o balustradă
îndoit la spate ultimul tricou descoperit
de marco polo / resuscitării 256 etajul 1 pe dreapta
vulcanic
roșul îți arde
pe buze

voluptatea
unui vers
dumnezeiesc

Ascunzișul tăcerii

încet ascult
foșnetul de după retină
un galop alb
lumina căzând
peste nordul din mine

Cristina Trușcă

(Crissty_80)

Născută în București, la 27 mai 1980. De profesie kinetoterapeut. Poezia a devenit pentru ea un hobby și o formă de exprimare încă din perioada liceului, când studia într-o clasă de filologie. Muzica este o hrană pentru suflet și o sursă de inspirație pentru poezie. Publică pe site din ianuarie 2003.

Karma revisited

Acum e bine,
mă îmbătasem cu praf
de naștere stelară,
parcă uitasem că nerăbdarea
mânca trepte din mijlocul scării
până la cer

îmi imaginasem o scară
doar cu două trepte
– prima și ultima –
s-ajung mai repede acolo,
să mătur cenușa
din cimitirul de stele moarte,
un amalgam de scipiri
în mozaic

Acum e bine,
aripa zdrobită mi-am oblojit-o
cu trei inele de planetă
din nu știu ce galaxie îndepărtată

Poem nihilist

Poemul pe care-l voi scrie
nu e cântec de dragoste
la marginea mării, sub clar de lună,
nu-i despre stele sori și comete,
despre aventuri în iarbă
sau cu iarbă;

nu-i despre vitejia unor cavaleri
luptători cu morile de vânt,
nici despre războaie
încă neîncepute;

nu e despre inscripții
pe pahare, pe uși, pe inele
sau pe pereți de peșteră;

nu plânge zborul cocostârcilor,
nu este rugă cu lacrimi fierbinți
nici incantație sobră,
nu-i despre îngeri și Rai;

nu-și plânge de milă
cerșind mângâiere,
nu-și linge rănila
și nu-și pune versuri în gips;

nu pizmuiește controlori RATB,
nu înjură gropile din asfalt
și nu își face pomană.

Acest poem nu bea cafea,
nu fumează
și nu caută nod în papură.

Acest poem nu e despre nimic.

Dependență de himere

Să zicem că ești,
e ca și cum ți-aș povesti
în limba vorbitului de-a-ndoaselea
despre vise indecente construite aiurea
sub umbrelă

mai cântă-mi o dată
cu două guri una
poeme fracturate undeva la mijloc
de versuri nesomnoroase
și nefetide

ajută-mă să mă întorc
uitată pe spate
strigându-ți de la sfârșit la început
să nu dispari... să nu dispari

Clătite cu flori de salcâm

Cu palmele moi
adulmecii în tihnă
torsul tolânind pitit în iarbă

cu ochii oglindă spre stele
și pene accesoriu la sprâncene
clipești secunde scurgând,
sorbind sevă sângerie,
până la capăt

aieva mai picură din ramuri perlate
în ciorchine
încă...

Avatar

Suflet nepereche,
lumea ți-era cât degetul cel mic sub inel,
când ochii-ți închideai
două stele îți luau degrabă tunica,

te jucai cu semisfere transparente
și semne de carte second-hand între fractali,
te-mbogățeai scriind talismane pe buzunar
și tatuaje cu frunze de aur,
goneai deochiuri
suflând povești cu cenușărese timide,

insomniac, înnodai senzuri, secunde și răvașe
într-o pânză de păianjen,
într-un ochi palid, divin, cu iris perfect
într-o roză a vânturilor încă nedesprinsă

Suflet trist, nemulțumit,
scormoneai însetat după diferențe subtile
în interludii spumoase, nemigdalate,
îți iroseai pașii călcându-ți pe umbră,
identificându-te cu ea,
voiai tot mai sus, puiule de demon.

Un fior necunoscut, vanilinat, plăcut,
un ax sensibil prin vertebre,
s-a întors bumerang
în trupul tău pufos, drogat de pasiune...

...acum ești munte de suspine,
o stâncă erodată în lacrimi de cascadă,
mâine vei fi un grăunte de praf în drum,
o algă, poate
o formă minusculă de viață

Aleksandar Stoicovici

(Aleksandar)

Născut în Timișoara, la 26 mai 1988. În prezent, elev în clasa a IX-a la Liceul de Filologie din Moldova Nouă, Județul Caraș-Severin. Olimpic la limba și literatura română. Pasiunea pentru literatură începe de la vârsta de 8 ani, când scrie primele poezii ale copilăriei. A participat la concursuri de poezie și tabăra de creație de la Villa Klaus, Județul Caraș-Severin, din august 2002, unde a câștigat premiul I la secțiunea „poezie”. De asemenea, a colaborat la Radio „Renașterea” din Cluj-Napoca. Debut în „Symposion”, suplimentul de cultură al cotidianului ieșean „24 ore” și în Revista „Cronica” Iași, mai, 2003. Publică pe site din aprilie 2002.

Cântec inorogilor din mine

Trec prin mine inorogii, tăcut,
Eu stau neclintit și rămân să-i ascult,
Nechează a durere prin inima mea
Și-mi pasc dintre coaste o ultimă stea.

Cu o urmă de vis, pe suflet, tresar,
Mă caut, pierdut, într-un pas de-armăsar
Mă găsesc doar pe mine, dar unde sunt eu?
Printre copite de sticlă, plutește și trupul meu.

Inorogii îmi străpung visele, dureros
Eu sunt rănit, dar refuz să pic jos,
Cu maxilare de sticlă, sfișiat în spirale
Mă găsesc răstignit în puncte-accidentale.

Între aripi de ceară îi prind pe retină,
Ei pasc peisaje, sângerând cu lumină,
Lichizi și ușori, cu potcoave de apă
Din spuma zeilor, cu toții s-adapă.

Nightwish

Dorința nopții
e ca mugurii de licornă
să pleznească sub caninii cerului,
iar mercurul din venele lor
să curgă în mărilor de sânge...

(mărilor de sânge se vor retrage mâine
spre trupul meu rănit
într-un ultim reflux)

Dorința nopții e să mor
pășind sufocant prin venele Lunii
prelungite din constelațiile mov
până în gingiile unei hiene
și să fiu stropul aproape verde
sorbit de un vârcolac însetat...

(eu sunt stropul aproape de verde
ce s-a îndrăgostit plouând
de o lacrimă roșie)

Trădându-l pe Arhimede

Zeii de ceară i-au picat pe retină,
Gândurile s-au desprins, toate,
De pe linia orizontală și cenzurată a vieții,
Iar cuvintele s-au rupt revoltate de pe buze
Într-o naștere prematură gândurilor fragede.
Visele se despleteau de jos în sus, vertical,
De pe coapsele unei căprioare de sticlă
Ce mesteca cioburi între clipele de gheață.
Piramidele de smoală plutesc la suprafața
Punctului meu de vedere,

Într-o situație în care accelerația gravitațională
Se pierde pe sub solzii de nisip.
Pașii se amestecau adânc, lichid,
În timp ce peste buze, o lege neadoptată
Stătea să cadă, gânditoare...
Eu mă trezesc trădându-l pe Arhimede
Cu trupul plutind pe marginea viselor
Fără ca vreo greutate să intervină
În realizarea lor.

Ancoră 3

Murise delfinul,
Murise cu adevărat,
Cu lanțuri de alge pe răni,
Pe înotătoarele înnodate
De neclintirea stâncilor de piatră.
Murise delfinul cu marea
Umezind cele 3 degete
Înecate sub bulgări de sare,
Murise cu scoicile, cu melcii,
Acoperind celelalte 16 degete
Împrăștiate pe nisipuri.

Murise delfinul,
Aripile lui rămase în mare
Se zbăteau sub valuri de cioburi
Desprinse din curcubeu.
E adevărat că murise delfinul,
Tot ce-a rămas din el au fost
Un cal de mare alergic la stele,
Un crab și o focă isterică.

Ochiul meu de sticlă

Închid ochii de sticlă.
Dimineața vine spre mine,
Mușcând din dantelele verzi;
Dantelele de iarbă,
Armăsarii de cioburi subțiri.

Mă trezesc cu picioarele ude,
Scăldate în cioburi albastre;
Cioburi de apă, și
Văd cum antilopele pasc norii
de pe fruntea mea.

Sub călcâie, zeii fug disperați
Și se-ascund pe sub pietre;
Pe sub palmele tigrilor de pământ.
Eu mă uit pe fereastră, clipind,
Și văd cum îngerii se ofilesc într-o lacrimă.

Ochiul meu de secunde

Pentru mine
Timpul
E doar o prelungire
A tot ceea ce suntem.

Eu cred că
Secundele
Sunt ceea ce noi numim
Frimituri de fulger.

Prin urmare
Ochiul meu de secunde
Se numește
Trăznet de priviri.

Raluca Manole

(Daciada)

Născută în Iași, la 19 septembrie 1981. Studentă în anul IV la Facultatea de Litere, secția Franceză-Engleză, specializarea traductologie. Pasionată de istorie și chitară. Compune melodii și are premii la festivaluri de folk. Scrie primele poezii în aprilie 2003, când debutează pe site-ul www.poezie.ro.

Prima poezie

Eu nu scriu poezii!
Îmi trec prin minte imagini
care se destramă
în fața cuvintelor,
dar care, spuse,
ar putea schimba lumea.

Revelație

Dor de ființă,
de gând,
de zămislire.

Așteptare...

Dureri despletite,
de vânt
și de foc.

În Arcul de Munți,
la Fluviu asemenea,
ochii mirării
își caută Zeul.

Iisus printre daci

„Dumnezeu s-a născut în exil”

I-ar fi pus pe frunte
cunună de spice.

L-ar fi îmbrăcat
în cămașă de in,
cusută cu fir...

În oala de lut
I-ar fi turnat,
desigur,
lapte și miere.
Seara,
I-ar fi spălat picioarele,
în apă de busuioc...

I-ar fi arătat apoi,
Munții blânzi,
Marea cu valuri cumiști,
codrii și poienile,
câmpurile, dealurile,
pe unde se plimbă Dumnezeu.

El ar fi râs...

I-ar fi dat vin tămâios,

pâine albă și sare,
să aibă la drum.
(Așa era datina.)

Dar El s-a dus,
să-și ajungă destinul,
în Țara Promisă.

Terapia prin lacrimi

Plângi, copilule, plângi!
Să inunzi cu lacrimile tale
odaia,
să reverse în stradă,
peste trecători nebotezați,
să plutim pe apa sărată a plânsului tău,
până la Istrul care curge frumos...
Să se amestece cu sângele strămoșilor pelasgi,
să înece malurile,
să spele pietrele,
să răsară chipurile oamenilor blonzi,
pământ curat
și iarbă neîncepută
și vechile cuvinte,
nesticite.
Plângi, copilule, plângi!

Doberos dabeis!

În poiana mărului,
lumina se cerne,
printre petale fecioare.
Capul Magnificului
caută altarul Celui Jertfit.

Cuvintele nu mai spun nimic.
Misterul sporește
în vorbele noi.
Cele vechi s-au ascuns
după semne.

Axa Lumii e acum
punctul.

Pasărea Sufletului

(credință dacică)

Pasărea Sufletului,
măiastra,
cunoaște taina celor șapte vămi cerești.
Pe fiecare îl duce pe aripi,
acolo unde îi este locul, fără greș.
Pe morminte, în loc de cruci,
Pasărea Sufletului.
La capătul Coloanei Infinitului,
Pasărea Sufletului...

Doar cu gândul

Atingem cu gândul
paginile lipsă
ale unei istorii trecute
prin sita capriciilor.

Și vântul se zbate
prin gura de rai
a stindardului lup,
dar Uitarea ni-i sfântă...

Drum înapoi

În căutarea primului cuvânt,
a primei ape doinatice,
a primului munte sfânt,
a primului copil născut din dragoste,
a primului ogor cu grâu,
ne vom întoarce cu toții acasă,
în Dacia Felix.

Liviu Grădinariu

(Dgartner)

Născut în Iași, la 18 mai 1974. Absolvent al Facultății de Drept, Universitatea „Al. I. Cuza” Iași, promoția 2003 și student în ultimul an la Facultatea de Filosofie. Publică pe site-ul www.poezie.ro din noiembrie 2001.

Malul timpului

nu-mi imaginez
malul timpului
revărsat în om

doar pasărea Phoenix
așteaptă să se solidifice
piatra-nțelepciunii
din secunda firului de nisip,
captiv subteranelor ape
picurându-mă-n viitor

Zei

tăcerea ta, Dumnezeuule,
îmi imprimă cenușa lumii

inseparabil,
încă mă-ntorc spre scena Ta
locuindu-mi chipul flămând,
deschiderea albastrelor pagini
îmi rămâne necitită

prin pori strecurându-mi istoria,
sufluri mă-nvinețesc
în amurgul glasului Tău infinit

Azi

trebuie să-mi macin
pietrele albe
sub râuri
cuvintele îmi vor aluneca
de pe picioarele libertății
dimineții nopții
mai goală decât
frica de a gândi
lumea pe care o numim
dragostea lui Dumnezeu

adâncesc brazdele risipirii imnului
într-o altă țară
sunt rănit
fără consecințe
trebuie neapărat să murim
să nu mai exist
într-o lume ruptă de râuri
de pomul cunoștinței
ocolul oglinzii
deasupra divinului
se joacă-n înțelesuri
îngenunchind pe lacul scufundării
eului
făcându-și loc
privirii tale Doamne
urcând departe
după Tine
aplecat în fiori
după flori

Prea mic

prea mic
am devenit acea nebulie
împăienjenită de dragoste
absorbînd întunicul
în refugiata-mi umbră

și nopțile răsărind
aruncă boabele disperării
în lacrima sufletului
frământând cuvintele
în aluatul inimii
formând un vers: viața

doar clipa
sculptându-și durerea
în ochii prea mici
ai eternității

Închis-ul

par de veacuri închis
sunt zburător
cu speranța între aripi
mi-am cules surâsul clar
din nourii singuri
orele zăceau în gând
ca pe frunzele unui copac de sânge

prin rădăcini
cobor
să îmi ard aripile
și să-i plătesc tăcerii
ultima copilărie a iubirii

Strigătul templului

am ascuns țărurile
în virtuți aruncate-n nisipuri
și am zidit templul
din fluidele umbre
urcate pe cruce

doar seismul speranței
zguduindu-mi cuvintele
ascunse rece
în flăcări de vulcan

A treia chemare

toiag, stilou, apă vie,
stânca pustiei hârtii
curge-n zenit,
fiecare celulă-i un ciot de copac
apele s-au oprit pe inimă
mai aproape de cumpăna șoaptei prelungi,

desfăcutele cărări
întrebându-mi durerile
stropite de foc

și visele
șlefuindu-mi altarul
cu ierburi amare
învolverând litera
asemenea nopții

îmi aștern chipul
în silabele verzi
înmugurindu-mi toiagul
cu lumina urcătoarelor rugi

Gabriela Petrache

(Lebragia)

Născută în Iași, la 10 aprilie 1966. Absolventă a Liceului „Mihai Eminescu”, Iași, clasa de filologie-istorie. În prezent, lucrează ca statistician medical la Policlinica CFR Iași. Publică pe site din aprilie 2002.

Ce primăvara mea!

Uite-așa...!!!
Am învățat primăvara să respire
În ritmul nostru,
Să nască în noiembrie
Proiecții ideale numai pentru noi,
Cu un singur cuvânt regăsit
Cortegiul de iluzii transparente
A trecut în ne-ființă
La fel și iarna
Cu vise-puterile de fantome trandafirii
Și temeri aninate de colțul gurii
Ușor ridicate în sus,
Am incinerat tristețile de prisos
Și le-am șoptit „fie-le țărâna ușoară”
Apoi... am adunat cuvânt cu privire
Și i-am zidit cuib și lăcaș de taină
Undeva în spatele ochilor,
La jumătatea drumului între două inimi
Iar timpul,
Fiară îmblânzită,
Ne-a fost redat în eternități cotidiene
Cu parfum de citrice
Dimineața la gura sobei
Și caramellele cu lapte
La fiecare cină de taină
În serile pereche
Ne-pereche.

Politicoasă

Te rog, te rog,
Să nu-mi dai dependență
De-a inorogilor fantasmă
De coame fluturând în noapte,
Scutește-mă de mustul
Din priviri,
De leapșa pe furate,
Decât așa...
Mai bine abstenență.

Te rog, te rog
Nu mă topi în galben,
Chiar dacă-ți pare floarea
Mai zâmbet ca oricând,
Nu mă sorbi,
Nu mă seca în rate,
De nu mă vrei întreagă,
Politicoasă,
Te voi uita curând.

Sau poate,
Voi aștepta la semafor
Nu prea docilă,
Lingându-mi buzele
De gustul acrișor de fragă,
Pentru că știu,
E scris să-ți cresc întreagă
- o floarea-soarelui cu-alura juvenilă -
în palma-ți aspră
lepădând acum
o piele inutilă
de reptilă.

Supa de noroc

Și tot aștept să se întâmple iară,
Bostanul să-nflorească violete,
Să-mi cânte în priviri cocoșii o baladă,
Lumina să îmi intre-n casă fără ghete.

Și așteptarea-i cântec, nu e vorbă,
Înșir acum mătânii din mărgăritare,
În timp ce vântur lingura prin ciorbă
Și porcii își zdrobesc aripi de zare.

Așa încât, vă spun, aștept să vină ora
Când m-o trăzni în cap norocul, cu leuca,
Să îmi dezghioace din farmece deochiul,
Dar pân' atunci încerc să nu ard supa.

Sonet de toamnă

Din dor de zborul liber și căutare mută
Mi te-ai dospit în sânge, crescând insinuant,
Profană întrupare de înger și amant
Pornit să cucerească și ultima redută.

Mi-ai legănat surâsul, m-ai respirat din sori
Și-ai prăvălit în mine de patimi arabescuri
Ce și-au găsit sfârșitul în sute de eresuri
Cernute-n gri tăcere de arbori fără flori.

Am învățat de-atunci să nu întreb, să uit, să mint
Tot așteptând destinul să învârtă roata
În maluri de cuvânt mi-am scrijelat mormânt.

Dar astăzi toamna m-a îmbrățișat altfel
Și am pășit la brațu-i către o altă zare,
Convalescentă încă, dar zâmbind încrezătoare.

Nu sunt o păpădie!

Am obosit să mă tot vezi ca pe femeia
de ață
de ceață,
dizolvată eteric în suspin de păpădie
zbanghie,
în alb
sau în negru de fum
gata de-apun
la prima boare de cuvânt
înfipt în avânt,
m-am săturat să mă tot vezi
ca pe o poveste cuminte
de Scherezadă amețită de verdele
ochilor tăi,
calini
duminică dimineața
ori să-mi spui că te mint,
că minciunile mele îți vin
ca turnate,
mănușă
pentru un suflet de copil
precoce și incredul,
nesiguranța ta mă ucide
cu picătura chinezească
și pe alocuri îmi clocotește în
tâmpile,
de mult prea fierbinte.
ce-ar fi să te lași purtat
fără de garanții
sau întrebări
către mâine?
s-ar putea să ni se intersecteze
drumurile
undeva,
către jumătatea de soare
a unui fapt împlinit.

Eugen Suman

(Oigen)

Născut în 1983, în București. Absolvent al Colegiului Național „Spiru Haret”. În prezent, student la Universitatea București. Nu a debutat încă în nici o revistă de cultură. Se consideră un posibil viitor poet. Deocamdată scrie din și cu pasiune, interesat numai de nașterea unor noi lumi interioare. Publică pe site din iulie 2003.

Geografie aleatoare

la intersecția gândurilor mele cu lumea ta
ne vom construi un acasă iubito
din plăci de beton și fragmente citite
din fiare contorsionate și idei împletite
tu vei cere muzică eu îți voi oferi cd-uri
cu forme apetisante poate chiar un
muzician în carne din oasele lui
poroase ne vom făuri instrumente noi
cu care ne va imita muzica sferelor
în timpul lungilor cine protocolare și reci
reci din cauza mea întotdeauna
am avut o slăbiciune pentru rigidele
cutume ale vremurilor ce le displaci
vom mânca broaște pescuite cu un deget de-al
tău și unul de-al meu evident de lungimi
diferite și consistențe închipuite așa
te vei simți utilă așa îți vei justifica
unele traume și astfel vom adormi vlăguiți
în colțurile noastre opuse eu la nord-vest
tu la sud-est dispuși într-o geografie simbolică aleatoare

Cărți

mă gândesc la tine într-o garsonieră neelegantă
ce va să vină îmi sufoc amarul în scrieri cu
iz de bețiv prea puțin învățat cu bunele maniere
la urma urmei unii le văd rele semn al
omniprezentei relativități și cum ziceam
mă gândesc la tine și e din ce în ce mai
greu să te cuget parcă părul îți stătea altfel
parcă ochii nu erau albaștri of nemurirea
asta capricioasă ești mai degrabă o sumă
de gesturi cândva atât de lângă mine acum
atât de ale tale de mă-ntrebi de fotografii
memorate pe de rost îți arăt leneș un Q la
alegere din pachetul de cărți de joc unde
ești tu iubire cu i mare curcubeu prăfuit
în mîntea mea nimic mai mult e bine
că ai fost totuși alți sărmani trăiesc
praf colorat toată viața crezând că... înțelegi
îmi e ciudat să primesc felicitări de la
diverși bravo mă te-ai trezit și tu prea erai cu
capul în nori bine ai venit în lumea noastră și
atunci parcă parcă aș aplica ce am învățat în
armată într-un viitor apropiat firește mă
stăpînesc sublimez subliniez suplinesc și canalizez
spre un ceva ce-mi aduce liniște virtuală
ce bine că am prieteni așa nu mai dau
bani pe psihologi îmbuibăți unii își cumpără
din târg trei la zece mii treeei laa zeeeeeee miiiii
urlete lugubre spre lună în cimitire ale
rațiunii mai bine terminăm odată cu gluma asta
blestemată...

Zig zag

eram cândva un cerșetor zdrențăros la marginea
dinspre răsărit a unei dune dintr-un pustiu cu
nume complicat mă hrăneam cu gesturi mărunte
nu ceream mult oameni rar treceau pe acolo doi
câte doi ba odată se iviseră și patru dar ei
n-aveau timp de jerpeliți ca mine mai des se
târau pe lângă duna mea caravane de melci erau
foarte politicoși întrebau unde e nordul mă
omeneau și pe mine cu câte o atingere vâscoasă
nu știu de ce le indicam mereu direcția greșită
din plictiseală presupun cel mai rău mă speriam
când apăreau brusc zei călare pe șerpi erau palizi
din cauza drumului șerpilor fugeau în zig-zag iar
zeii aveau rău de drum ori poate de șarpe sau
altceva nu contează oricum esențial e că mă
speriam îngrozitor de frunțile lor de sticlă sub
care pulsau nori nenumărați nu prea vorbeau le
era rușine de vocea lor pițigăiată aveai impresia
că stă să se spargă în orice moment vânam melci
șopteau iar apoi adăugau grăbiți unde? bine-nțeleș
lor le indicam corect nordul ce sa vă mai spun? mai
mult decât sigur așa salvam niște cochilii – doar
au fost omenoși cu mine... apoi îmi permiteam
o înghițitură din butelcuța cu absint ce-o purtam
sub zdrențe gândeam că e frumos totuși să trăiești
chiar și ca un cerșetor jerpelit la marginea dinspre
apus a unei dune dintr-un pustiu cu nume complicat...

Mă

Îmi zâmbesc cu ură aleile pietruite...

Mă sărută cu scârbă soarele în fiecare dimineață. Mă târăsc prin noroi broaștele divine. Mă zgârie cu stimă pe față cea de-a doua personalitate. Mă sanctifică indiferența Credenței. Mă însângerează voluptuos un trandafir trecut de prima tinerețe. Mă încrâncenez în Idee ca o reflexie în Oglindă. Mă mușc puternic de fericirea-mi. Mă metamorfozez dogmatic într-o buturugă mâncată de cari. Mă sincronizez imoral cu biciul unui călugăr autoflagelant. Mă prind tentacular în ludismul unor copii loviți de autism. Mă mutilez psihic într-un tango antrenant cu un paloș. Mă încolăcesc leneș în jurul Conceptului. Mă seduce Marea Abureală. Mă sufoc într-un borcan plin cu formol. Mă risipesc steril și albăstrui în aer. Mă insinuez parșiv ca o migrenă în cugetul tău. Mă ajunge din urmă minciuna cea scurtă-de-picioare. Mă entuziasmează un țânțar îmbrățișat pervers de o furtună. Mă obligă la noblețe un piron roșcat înfipt în mâna Sa. Mă instigă la violență ochiul bulbucat și apos al unui melc mistic. Mă critic pur în rațiune și găunos în trăiri. Mă absolutizez în Nimic și mă nimicesc în Absolut. Mă interesez despre ce mai bârfesc zeii pe la colțuri de stradă. Mă iubește Nebunul Etern. Mă scoate din cutie un copil plictisit. Mă decapitează capricioasă regina de cupă. Mă sacrifică apatic o mână de credincioși triști. Mă retrag orgolios în cochilia-mi. Mă bate cu bestialitate un pitic schilod. Mă pocnesc debil cu un rac roșu. Mă șterg delicat la nas cu un vapor alb. Mă pisicesc pe lângă Cerber. Mă sclifosesc într-un mare azil de nebuni. Mă cert cu Eva pentru un măr auriu. Mă încordez mental către un înger meschin. Mă sărut cu o mână de praf.

Îmi urează un zâmbet aleile despletite...

Codrina Verdeș

(Perleta)

Născută în Galați, la 2 aprilie 1964. Este căsătorită, are un copil. Lucrează ca inspector de personal la S.C. „ISPAT SIDEX” S.A. Galați. Pasiuni: natura, poezia. Adoră să meargă desculță prin iarbă, ascultând muzică. Debut publicistic în mai 2003, pe site-ul www.poezie.ro.

Început și sfârșit geometric

Jumătate de diagonală tu,
jumătate eu:
așa a început drumul nostru.
A continuat vertical, cu aripi, cu vise
până aproape de înalt
ca-ntr-un ascensor.
Cerule ne era circumscris.
Colindam stelele cu dragostea noastră,
din Carul Mare, mângâiam Luna
Zăceam în neant.
Doar noi ne simțeam.
Un tunet convulsiv
ne-a împărțit iubirea
volatilă,
am revenit în punctul de plecare.
Jumătate de diagonală tu,
cealaltă jumătate eu,
apoi drumuri paralele,
impresii congruente,
amintiri inegale,
pași triști, numărați par.
Orizont arcuit,
umbră solitară, intangibilă:
o lume iluzorie.
Dără de-amintiri.

Transformare

Te-am așteptat până ce vântul
mi-a împletit părul în crengile copacilor,
până ce soarele mi-a decolorat irisul,
genele mi-au acoperit ochii
și nu-ți mai zăream arcușul stângaci al viselor
ce-mi răscolea scâncetul.

Te-am așteptat până ce gleznelor
mi-au devenit rădăcini pivotante,
lacrimile simetrice ploii,
prea sărate lacrimi.

Te-am așteptat până ce m-am rostogolit,
devenind altă și altă emisferă,
prea rotund pământ,
prea frântă clepsidră.
Într-un spectru îngust,
privirea îmi devenea infinit.

Încă te mai aștept
să-ți faci Timp
să-mi ștergi sudoarea sidefiei
sedimentată de-o vreme.

Să-mi oprești transformarea.

Eu

arțar,
mă decojesc aproape de amurg,
și-n rădăcini desculțe,
colind prin iarna-ți

apoi, spre dimineață,
mă înfloresc într-un cais
și mă-nfrunzesc:
trece vara

toamna mă strâng în stejari
și-n pasul rostit ruginiu
îmi prefac
sferice frunze

sunt doar copacul
cu vis de om

Cerul cu invalizi

confesiune

Voi nu știți că soarelui i-am rupt o rază
și nu știți că s-au decupat stele-n cer
de le port doar eu, cunună pe frunte.
Voi nu știți că luna mi-a lunecat în păr
și-acum mă flutur prin întuneric,
apoi, mi-am stors ploaia-n ochi
și-n Carul Mare-am alergat pământu-n lung și-n lat.

Acum știți de ce soarele este infirm de-o rază,
iar cerul, mai înalt, locuiește într-un perete de lacrimi.

Nu-l mai schilodiți.

Respir aidoma poeziei

M-am cățărât pe-un cuvânt,
am urcat mai departe pe-un vers
m-am agățat de o rimă,
și mi-am făcut curaj, spre poezie.
Am cules-o, am potrivit-o în suflet
și-am alunecat împreună
pe-un tobogan de speranțe.
Am căzut greu.
Rotocoale de stihuri mi-au bătuit mintea,
m-am răsucit de pe-o strofă pe alta
și m-am trezit pe-un pat de cuvinte:
loviseam poezia din mine.
Se sfărâmasă în toate poemele
prin care numai sufletul
poate respira.

Maree

îmi amintesc,
luam foma valului
umbra gândului tău verde,

odată cu fluxul,
desenam uimiți
gesturi ale minții,

doar pescărușii
ne conturau iubirea,
refluxul ne lăsa păgâni,

apoi alergam pași târzii,
privirile se sfărâmau năuce,
jumătate absent, tu plecai,

eu încă mai respir mirosul umbrei tale obsesive

Vladimir Negru

(Azrail)

Născut în Fălticeni, la 28 august 1974. Absolvent de Filosofie, Iași. Scrie pentru că „dacă poezie nu e, nimic nu e”. Publică pe site din iunie 2002.

Cunoaștere

Am căutat printre crengi
un ochi de cer
albastru
dar mi-am văzut chipul
cu unghiile adânc înfipite
în aripi

Îndoială

Am strigat spre tine Doamne
Dar lumea s-a umplut de fum
Copacii zac înmormântați pe drum
Și vine toamna, după alte toamne

Formă

O petală
cade
în abis.
Mare de alb

Copilărie

Copilul cosmic
joacă lumina
chicotind între crengi.
Apoi,
asemeni unuia
ce nu a mai fost
ridicăm împreună
spre cer
un izvor
rupt din munte
devenit
între timp
culme a tăcerii.
Apoi ne rugăm.

Ne rugăm
cu brațele ude
de timp

Gând

Mă doare carnea
cu care mi-am înveșmântat
apusul.

Sorții au decis
Că lutul trebuie să ardă
spre a deveni pocal

Fantezie de iarnă

Săni albe
ca niște lebede
imită în zăpadă
curgerea părului tău
prin degete
de arcaș

Perspectivă

Privesc în tine
și-mi închipui
că-n vis
eu iambi
de dragoste
atârni
de gâtul tău
de lebedă

Prezența absenței

Frumoaso,
poate că te întrebi ce mai fac,
cum o mai duc...
Cărările mele se întâlnesc
uneori cu absența ta
în sabatul frunzelor de arțar
Ființe de aer
îmi dăruiesc un pocal
veni-va vremea să-l beau

Secunda

Ai zâmbit
când îți spuneam
că în iubire
am să-ți dăruiesc
tăcerea mea
de astre
și de lună plină

Trecere

avataruri ale ființei în carne

Sunt lungi nopțile
fără tăcerea ta.
Îți amintești?
Luam ochii tăi
și-i aruncam pe ogor
să răsară stele.
Odată,
din mâinile tale
am zidit o poartă spre cer.
Buzele ascund mute rugăciuni
iar păru-ți
e iarbă mormântului meu.

Declarație de dragoste

Tu
ești copacul
din care îmi fac
scară
spre
cer

Maria Prochiuc

(Decembrie)

Născută la 31 decembrie în anul în care zăpada era cât casa. „Sunt o făptură minunată... aş putea fi îngerul care îţi păzeşte frumuseţea şi liniştea nopţilor de vară, şi multe aş fi putut fi dacă eram un înger”, mărturiseşte într-o pagină de jurnal. Publică pe site din martie 2003.

Rugăciune

Gândul tău,
în împreunarea
mâinilor mele!

Cercul

Indiferent de valoarea pozitivă sau negativă, în ecuația vieții, clipa gândului se lățește fără ca nimic s-o urmeze. Lumea se năruie în încremenire, iar liniștea nopții (plină de mistere) se găsește dincolo de poezia cuvintelor. Amintire confuză a acelei siluete anonime, care se zbate într-un păienjeniș de condiționări, acceptate fără nici o deliberare, fără a mai distinge golurile interioare. Totul este acoperit, strivit și ascuns sub o pânză imensă de vorbe. Și mai spuneai să mă cuibăresc în tine!? Nu într-un colț ascuns, ci în cel mai sigur! Și mai era ceva, cu „durerea altuia”! Da, doare durerea altuia dacă acel „altul” vibrează odată cu tine! Și mai e ceva! Nu-ți pot cunoaște sufletul, gândind ca tine.

Amintire

Sunt doar un vis
Al gândului tău
Petrecut în noapte!

Nebunie?

Cu ochii plânși în conturul buzelor, adorm pe perna învăluită în stropi de lumină . A doua zi e o dimineață plină de soare și verde. Prin fereastra larg deschisă a sufletului, aud glasul celui care mă strigă: Vino! Apoi, într-o unduire mână în mână cu soarele mergem spre depărtate lumi, spre alte timpuri.

Ce știam eu și nu știa el? Ce știa el, nu știam eu. Eu vreau zborul spre realități, iar el, pe un tărâm al făgăduinței, acolo unde planeta se întoarce pe dos. El în căutarea încrâncenată a orgoliului, eu găsind ceea ce aveam demult în mine. Eu descătușându-mi ghearele din culcușul minții, el căutându-și mintea prin univers. El rătăcind pe curgerea timpului, iar eu, trăind odată cu timpul... Eu pășind pe vârfurile copacilor, iar el în zburciumul căutării altceva-ului.

Cerul sapă în inima mea colți, iar el îmi copleșește ființa cu tăcerea lacrimilor albastre, transformându-le în spini...

Carpe diem

Trăiește-mă ca timpul,
atâmpărându-ți setea de mine
cu mine.

Mireasma verde

În linistea livezii potopite de flori,
mireasma trupului se cerne
mângâiată de degetele verzi
ale ierbii.

Prietenul din Inbox

Împătimit ca un colecționar, am adunat și păstrez într-un sanctuar decorat cu picturi votive, scrisorile citite și recitate de la tine. Acestea sunt semne ale trăirilor noastre nevinovate. Sunt semne că tu ai existat cu adevărat și nu ești o plăsmuire a ideilor mele creatoare. Te recitesc. Tot ce-mi spuneai e adunat într-un mănunchi de gânduri, mă strecor printre ele surâzătoare. Nu-mi reproșez nimic, nici măcar curajul cu care te aștept să revii. Timpul îmi șoptește mereu că vremea a trecut demult.

Adevărul apare de multe ori cinic în ambianța vieții. Încerc mereu acel sentiment al neliniștii că timpul trece implacabil și-și pune amprenta pe existența inimii. Sunt clipe în care încerc chiar sentimentul dureros că totul a fost minciună... ideea de minciună nu este o joacă... doar adevărul este cel care ne leagă.

De multe ori viața te pune în situația de a nu mai fi tu însuți. De unde să știi că nostalgia e de vină?

Mă trezeam în nopți cu amprenta sărutului tău pe fruntea sub care visul încă nu se trezise. Tot ce îmi spuneai erau revelații pentru mine. Recitind, îmi dau seama că între noi nu au existat bariere, totul părea atât de frumos, dar mai ales sincer. Mă gândeam, doar uneori, că aceasta joacă să nu-ți afecteze existența. Freamătul cuvintelor, scormonesc în cele mai ascunse unghere ale ființei, te trezești că deja e prea târziu... Începusem să iubesc diminețile când cu înfrigurare te căutam la adresa deja știută.

Gândul pribegeste prin locuri neumbrate, întuneric beznă, mi s-a aprins în suflet doar dorul. Îmi iau amintirile cele mai frumoase și mă retrag în singurătatea cuvintelor tale. Îmi spuneai că doar dorința de comunicare ne atrage, dorința de a găsi ceva, speranța că cineva te poate asculta. Cu mine era ceva special, nu eram singura cu care comunicai, însă între noi exista acel sentiment pur, neobosit și omniprezent. Credeai că noi doi... tu și cu mine putem avea încredere în nebănuitele căi care se deschideau.

Încercam să pătrund în neantul gândurilor tale puse pe hârtie, încercam să citesc printre rânduri... de multe ori îți mărturisesc în șoapte, scriu și numai după aceea realizez. Nu este o stare de transă, ci o naștere din cuvinte care vorbesc pentru prima oară.

Fără să ne știm, fără să ne vedem, fără să avem complexe... iată că noi doi ne întâlnim și putem să simțim ceva. Aici poți spune lucruri pe care nu le poți discuta cu oricine. Îmi spuneai cândva, eu m-am întâlnit cu mine însumi... cămara inimii mele este curată, ... dacă o singură clipă vei sta și vei aștepta să se destrame liniștea, vei vedea că sentimentele nu sunt numai ale tale... eu când sunt trist mă întâlnesc cu tine aici.

Orice trecere lasă în urmă cicatrici în ființa noastră, care devin speranțe ale frumosului, iar în visare înmugurim ca floare albă de cais.

Totul părea o joacă, ne jucam cu cuvintele, fiecare le mânuia perfect, era armonie, iar ele, cuvintele, vibrau în cele mai intime resorturi ale ființei, ne îmbătam cu farmecul acelor mesaje, uneori atât de misterioase.

Zilele treceau, măsurate în mesaje, uneori prea lungi, alteori prea scurte, iar serii nu-i rămânea decât visarea ... la prima întâlnire, la ezitățile și mângaierea din gând.

E ziua mea!

Gândul zboară către tine, dispare și revine, nu mai promisem nici un mesaj de multe luni, să spun de ani mi s-ar părea prea puțin. Deschid Inbox-ul plin cu mesaje și felicitări, le iau în ordine, printre ele unul foarte scurt: „La mulți ani!” , semnat: ***** ... cine ? ... un străin... o fantomă... un vis... și totuși erai tu, cel adevărat.

Prietenia noastră nu fusese virtuală, ceea ce am simțit în adâncul ființei, totul fusese cât se poate de real, chiar și acel „La mulți ani!” era o realitate că tu existi cu adevărat.

Șerban Georgescu

(Înger_gri)

Născut la 6 august 1967, în București. Absolvent al Liceului „Spiru Haret” București, promoția 1985 și al Facultății de Construcții Hidrotehnice din București, promoția 1994. În prezent, redactor la cotidianul de limba engleză „Nine O’Clock” din 1993 și, în paralel, la săptămânalul de limba italiană „Sette Giorni”, începând cu anul 2000. Publică pe site din ianuarie 2003.

Noțiuni de managementul durerii

fragmente

Întâmpinare:

Pe zăpadă - urme de vânt.

În privire - urme de gând.

Omul, atunci când începe să vorbească, își părăsește adâncurile. Gura pe care o deschide este de fapt prima respirație a scufundătorului întors la suprafață, aproape sufocat.

E ca atunci, frumoaso, când, scufundându-mă în valuri să-ți aduc dovada profunzimii, la întoarcere nisipul mi se scurgea printre degete, oricât de tare aș fi strâns pumnul. Revenirea la suprafață se face în etape, din cauza diferențelor de presiune – este tăcerea dinaintea vorbirii celui care a gândit.

Nebunii, uneori, vorbesc direct din adâncuri – de aceea primim în auz vocea lor ca pe o bolboroseală.

Nimeni nu poate rămâne scufundat la nesfârșit, dar, după anumite exerciții, ca specie, la un moment dat – în sfârșit – am putea căpăta branhiile cunoașterii de sine.

Până atunci - cuvintele rămân doar săgeți boante, trase spre dumnezeu, din arcuri la fel de puternice ca și brațele noastre.

Eviți scufundarea de frica peștilor, a meduzelor și a celorlalte caracatițe – dar dacă ești piatră, nici un pește nu te va înghiți și te vei duce direct la fund, cu demnitate.

Înotul este singurul zbor concret care ne este îngăduit.

Dacă tu ai fi aripa
Și dacă eu aș fi aer
Ca să te poți sprijini în el,
Atunci
Pasărea
Pe care am purta-o noi,
Noi doi,
Niciodată
Nu s-ar mai întoarce pe pământ.

Aerul pe care îl respirăm este începutul cerului. În acest sens, cu toții suntem cu capul nu în nori, ci în cer. Deci mai departe decât credeam, deci mai departe decât visam.

Îmbrățișarea este prima undulă pe spirala care duce la îngeri. Celelalte undule se țin în singurătate. Oare cine colindă dragostele spuse sau nespuse de le cresc lor în preajmă și în timpul sărbătorilor de iarnă rădăcini așa de ușor și așa de adânci tocmai când pământul este mai înghețat?

Realul, concretul este suportabil, admisibil în măsura în care poate fi sursă pentru sentiment și inspirație. Totuși, ce tragedie să trăiești starea, ideea de îndrăgostit fără să fii îndrăgostit!

Dragostea și ideea de dragoste sunt polii unei distanțe de nedescris.

Eu nu îmi disprețuiesc viața, încep doar să îmi respect moartea. Poftea mea de viață nu egalează în intensitate decât poftea mea de moarte. Și viața, și moartea îmi stârnesc pofte la fel de intense. Poetul este o ființă oblică – niciodată încovoiat, niciodată orizontal. Pe el cine vrea se urcă – cu bocancii sau în încercarea dureroasă de a mirosi stelele.

A scrie: centrifugarea până la incandescență a unei idei învechite, demult dormitând în sinele emițătorului, apoi împroșcarea ei în conștiința receptorului.

Cum se folosește un poet? Un poet se ia, se săruta pe neașteptate, se pune la inimă și se așteaptă.

Simt uneori cum din cap îmi răsar vertebre. Să fie coloana vertebrală doar sulița în care capul stă înfipt?

Dacă cineva ar fi în stare să-mi arate în acest moment mormântul în care voi sta, într-o suflare aș scrie pe el: „Aici e locul dintotdeauna al celui care a crezut că este”.

Eu nu sunt, eu mă petrec. Însă ceea ce se petrece nu înseamnă nimic față de ceea ce este.

Orice țipăt este cu adevărat semnul unei neputințe!

Ce păcat că nu putem desface sufletul de trup decât atunci când murim.

Poezia este o religie fără idoli, este religia care îți spune să-ți întorci ochii pe dos, de la cer spre tine însuși. Este o rugăciune către adâncul tău, este o religie care îți interzice să te refugiezi la idoli și care te trănțește cu botul în tine însuși.

Îngerul nu vine niciodată din afară, el vine numai dinspre înăuntru. De aceea, într-o primă fază, aripile lui sunt ude.

Dragostea este un prieten îndepărtat al rochiei de mireasă și un frate de sânge al gravitației, al mișcărilor de rotație și de revoluție ale corpurilor cerești, al mărului copt, supt spre pământul moale, dornic până la uscare de sămânța lui.

Mă întrebați uneori pe ce mă bazez. Iată, vă răspund: Mă bazez și mă tolănesc cu nerușinare pe aer: pe aerul meu, pe aerul tău, pe aerul nostru....

Când suntem îndrăgostiți, frații noștri mai mari sunt îngerii și frații noștri mai mici sunt oamenii.

Dar...
oricât i-am iubi
și pe unii
și pe alții
noi nu mai suntem
nici una,
nici alta!
Înger gri, înger gri, nu credeam c-ai să mai vii!

Mulți oameni iubesc oglinzile, dar nimeni nu agreează oamenii-oglinză.

Unii zboară, dar zboară pe un cer închis – cu capacul stelelor.
Însuși faptul că am răzbătut până la această clipă ne dă o idee
asupra a ceea ce am fi putut fi în stare.

Lacrima este sângele sufletului. Faptul că în, cazul rănirii, ea nu
este în stare să coaguleze, ar putea explica diferența dintre
durerea concretă și cea abstractă. Din acest punct de vedere,
vampirul este femeia pe care o iubeam. Ea sugă un sânge de care
probabil nici nu are nevoie. Ea îl sugă într-o profundă stare de
inconștiență.

– Ce studii aveți? m-a întrebat Comisia.
– Destul de vagi. La început mi-am dat seama că nu mă pricep la
Relații Publice. De atunci, de câteva ori pe an, dau examen de
admitere la Facultatea de Relații Umane. Între timp, urmez, la
seral, un curs de Managementul Durerii. Până la licență nu mai e
mult.
Cam atât.

Dieter Hasse

(*Telescriptor*)

Născut în Gevelsberg, Germania, la 2 februarie 1972. În prezent, lucrează ca angajat municipal la Wúppertal. Este pasionat de limbi străine „dificile”. A învățat singur limba română, comunică și îi place să scrie poezii în românește. Publică pe site-ul www.poezie.ro din mai 2003.

Praful meu

ești tu
punctul de pe orizontul înclinat
poate chiar ești deja după boltă
cerul greu a presat acolo pământul

aici
văd ca prin ceață
tije pe câmp
călcate în picioare
de ploaia ce a venit
înainte ca tu să fi plecat
și îmi lasă numai pașii noștri
prea mici și prea mari
încă o dată întind mâna spre tine
te iau între police și arătător
însă dispari, ființând

deasupra îmi rămâne noaptea
cu stelele prea închise
acoperite cu rămășițele sufletului meu

Naufragiu

Înoată mai departe, camarade norocos
spre următorul mal
uite, insula acolo la orizont
uite, acolo cresc arbori cu fructele dulci
înoată pe lângă și vei vedea
cum în arbori șerpui își așteaptă victimele,

Înoată mai departe, camarade voios
înoată spre următorul mal
uite, insula acolo la orizont
uite, acolo strălucesc lumini
înoată pe lângă ele și vei vedea
cum în păduri se dezlănțuiește focul,

Înoată mai departe, camarade măreț
înoată spre următorul mal
uite, insula acolo la orizont
uite, acolo suflă un vânt răcoros
înoată pe lângă el și vei vedea
cum malul vuieste în furtuna rea

Înoată mai departe, camarade zăpăcit
înoată spre următorul mal
uite, insula acolo la orizont
uite, acolo licărește roșul prețios
înoată pe lângă el și vei vedea
cum roșul este sângele urii,

Înoată mai departe, camarade tăcut
înoată afară pe mare
uite, colina roșie acolo la orizont
uite, ea se deschide pentru tine
înoată într-acolo și vei vedea
soarele este atât de aproape, încât îl poți atinge.

O zi frumoasă

îmi amintesc cu certitudine
eram pe drum deja de o zi întreagă
lumina tocmai se culcase
simțeam caldarâmul sub fiecă pas
vântul îmi spunea că vara a trecut

uneori mă chema insistent
își întindea mâna rece sub haină
pe pielea și prin părul meu
ploaia bâzâia una și aceeași melodie
poate erau cristale de zăpadă
care dansau respirația mea grea

nu știu mai mult despre azi
eram copii când ne-am jucat și am râs aici
de scârțâitul roților de tren
ziua demult s-a târât în ascunzișul său
deformând imaginea cerșetorului
îmi amintesc, era la fel ca azi
se auzea aceeași muzică

și această lumină a focului magic
pe atunci, eram tineri,
mergeam prin aceleași băltoace
eu uneori mergeam prin interiorul tavernei
scările mă duceau doar în jos

vag îmi amintesc,
fumul îmi înțepa ochii
îi vedeam acolo
în vârtejele albastre –
două diamante căprui
și numai ochii mei se oglindeau în ele

îmi amintesc cu certitudine

Le coup de foudre

dragoste la prima vedere

când mă trezesc din somn ești deja lângă mine
când deschid ochii, îmi spui bună dimineața
aduci lumină în sufletul meu

raza ta îmi bucură inima
și îmi mângâie pielea
căldura ta îmi face bine
când sunt bucuros tu te bucuri cu mine
când sunt mâhnit tu mă consolezi

o lume fără tine nu este o lume
o viață fără tine nu este o viață
seara dăruiești melancolie
dacă închizi ochii eu voi fi obosit
te vei trezi alături de mine și mâine?
dormi cu bine, dragă soare

Felix Onofrei

(Fabyan65)

Născut în Ardeal, în 1965. Descoperă scrisul poetic încă de mic și mărturisește că și-a ars două caiete cu poezii. În prezent, își dă licența în Științe Juridice. Publică pe site din august 2002.

O altă zi

O altă zi visez
printre cenușii zile
urcând într-un alt spațiu,
plutind
senin de astre
îmi șoptesc
în altă zi
siderală
că odată
au fost mie asemenea;

și pun la îndoială
șoaptele:
e magie
o altă zi rămâne
la oamenii-aștri,
să cadă lin,
pios, fără zgomot
în noaptea senină,
aici pe pământ,

în propria-mi singurătate.

Sărutul

Sărut. Un sărut. Sărutul:
atingere disperată, apropiere ușoară,
subtilă și imperceptibilă
a doua pereche de buze moi.

Sărut. Un sărut. Sărutul:
două buze catifelate
două buze aspre.
Sărutu-i cutremur,
cutremurul dorinței
din două trupuri-îni
Sărutu-i unire-n iubire
încununarea așteptării
rodirea florii sufletului.

Sărut. Un sărut. Sărutul...

Sufletul-pasăre

sufletul e pasăre liberă în zbor legănat
ființă-n interior tulburat,
ia brațele mele și-așteaptă întâiul sărut,
întâiul păcat;
desprinde-te de forma virtuții tale
și deslușește-te –
sufletu-ți e pasăre,
ploi de lacrimi

și du vestea iubirii noastre,
două păsări-suflete,
împlinite în noi

Mai

mai mângâi flori cernute
în așteptarea prețuitei glastre,
în mai
o lume ființează
pe alt cuprins de ere

mai rup miresme de prin târguri
și îngân prunci nenăscuți râzând
de fericirea-mi toată

Treci neobservată

treci neobservată de alții;
pe strada mea latră câinii
uitați de hingheri fără inele
privesc pașii grațioși
văd feline, uneori balerine
flori – imense buchete
pentru tine

în cercei văd buzele mele
iar tu urci grăbită scara
dispari, iar eu
mă abandonez așteptării
văzând în minte
cum treci neobservată de alții.

Elogiu ochilor

și-i erau ochii cerul deschis
când aținteam primele priviri
spre destinul nestatornic,

apoi, căprui, negru sau verde,
citeam prin ei cartea-suflet
adâncind lumi
sau născând iubiri
ce treceau de viață

Stări

stările mele de acum
sunt stările mele de atunci,
când primeam prin cordon căldură;
înotam în lumea interioară
și fără de grijă
culegeam priviri fără noimă;
m-ajung acum spasmele mamei
și prima gură de aer.

acum
mi-e sete de alte stări
și foame cumplită și nori
pe a mea frunte.

pentru că
voi fi mereu subjugat muzei

Ioana Gegiuc

(Lorelei)

Născută în Iași, la 9 iulie 1984. Absolventă a Liceului „Anghel Saligny” Iași. În prezent, studentă în anul I la Facultatea de Filosofie din cadrul Universității „Al. I. Cuza” Iași. Laureată a mai multor concursuri de poezie și literatură. Publică pe site din iulie 2003.

Pecete

În dor de tine
îmi pecetluisem buzele
și marea mi se prelingea
pe obraji.
În dor de niciodată
nu mai vine
pecetea dulce a ta
pe fruntea mea.

În dor de tine
îmi pecetluisem trupul
cu aripi mari de ceară
peste umeri.
În dor de nu mai vine
niciodată;
și adierea degetelor tale
înveșmântându-se
în părul meu.

Melancolie

Încercam să schimb
drumul zilnic al soarelui,
sufletul mi-era o mare de foc
în fiecare seară.
Te rog, deschide ochii
sau doi fluturi uriași
pentru ca soarele
să nu mai apună
în sufletul meu.

Taci

Taci.
Un perete
ascunde întotdeauna
alt perete;
O fereastră,
altă fereastră.
Și sufletul meu,
sufletul tău.

Somn de vară

Am sorbit liniștea dintr-un vas de lut,
ca pe-un vin de preț,
în aburii albi din templul luminii,
am văzut un chip slut:
era fiul cel mic al zeului înțelepciunii.
M-a sărutat sfios pe tâmpla
cu coloane răsucite pe margini,
dar m-am temut, căci vie,
în liniștea mea apăruse iubirea.

La început a fost Cuvântul...

Stau întinsă pe iarbă și privesc cerul. Picăturile de rouă îmi inundă ființa. Încet, încet, mă întorc spre mine. Închid pleoapele ca pe niște obloane, să-mi privesc sufletul.

Tu, cel care citești, ți-ai privit vreodată sufletul prin ochii tăi și nu prin prisma judecății celorlalți? Ai văzut și tu un vârtej de cuvinte nerostite și împliniri amăgite? Poate ca acesta e sufletul: un amalgam de suferințe și fericire. Ce este fericirea? Ar putea fi starea aceea de nepăsare, inundată de zâmbete și hohote spontane de râs. Unii spun că fericirea e o utopie. Ca o pictură de contururi, o formă fără fond. Ca o poveste de unde începe Cuvântul și unde sfârșește într-o extremă albă sau neagră, bună sau rea, sau de ce sa nu-i spunem pe nume rai sau iad. La început a fost Cuvântul. Dar oare trebuie să ne imaginăm acest cuvânt primordial ca pe-o aglomerare de litere sau ca pe esența tuturor cuvintelor rostite și nerostite ale vieții și morții?

Abia

abia când te-am pierdut,
arma pașilor tăi mi-a devenit sfântă,
degetele tale mai lasau dâre
în deșertul sufletului meu,
aura ta îmi lumina fereastra
în miez de noapte;
dar când te voi regăsi?
coroana de spini
îmi rănește fruntea, nu-mi pasă,
m-ai blestemat să tocesc
opinci de fier, de argint și de aur
dar mă tem
că desculță prin ploaie
te voi striga în zadar:
unde ești?

Alunec, alunecă

alunec, alunecă lacrima ta
și reci picături se izbesc pe asfalt;
alunec, alunecă lacrima ta,
și palmele tale se-adună-ntr-a mea.

alunec, alunecă lacrima rece
se zbate în sufletul meu;
alunec, alunecă timpul ce trece
și umbra-ți învie mereu.

alunec, alunecă lacrima mea
și picurii calzi peste frunzele tale,
alunec, alunecă lacrima mea
și veștede florile tale.

alunec, alunecă clipa ce trece
și gândul se-ntunecă greu;
alunec, alunecă clipa ce trece
și-n inima ta trec și eu.

Cad

Cad
sfere albe
în lung troian,
îmi acoperă
teama de cânt,
lumina
și nu știu prea bine
dacă misterele pustii
rămân vinovate-n
iubire.

Ștefan Petrea

(*Oceanul*)

Născut în Bârlad. La absolvirea liceului, debutează în volum de versuri cu „Pași în întuneric”. În prezent, student la Facultatea de Psihologie, în Iași. Publică pe site din februarie 2003.

Cere-mi

Cu cerul în spate, mă plimb,
Serbându-mi nimicnicia
sorbindu-mi neființa,
Rănindu-mi buzele în spinii
nebuniei mele.
Cere-mi tălpile pământului,
lacrimile zorilor,
blestemul apusului,
și-ți voi da
Omul.

Nefiind pasăre

Cuțitul limbii altora cunoaște
carnea sufletului meu
Precum cunosc eu raftul suspendat
de emoție
Pe valsul vocii tale.
Nefiind pasăre,
zborul meu nu cunoaște
limba vântului.

Tu, fată

Tu, fată, ți-oi mai fi aducând aminte
cum pășteam stele pe boltă și ne scăldam
aripile-n roua celei de-a șasea zile,
înmiresmând-o laolaltă?! și cum ședeam
nuntiți de trudă și spânzurați de lună
în ziua a șaptea?!
Ți-oi mai fi aducând aminte cum marea
ne-amăgea cu ciudă dar numai gemeni noi
eram trupul despuiat al nemuririi?
Și de nu-ți aduci aminte vei mai fi
fiind piatra care deprinsese zborul
când pasărea propriei-mi ființe
s-a odihnit o clipă peste tine?!

Neavând rafturi

Neavând rafturi
cerșesc
căile vieții,
zăresc
căile morții,
trăiesc
căile inimii,
aștept
căile sufletului,
rătăcesc
prin
căile minții,
neavând rafturi.

Calea unui țipăt

era un mâine
fusesse un ieri
danțuind pe pajisti

acum doar un azi
fără așteptări și regrete
renăscu
rezemându-și zilele
de lumina celui ce fusesse

porni să curme cuvintele
și ele se frângeau, curmându-l.
acum e doar tăcere
luminându-i renașterea.

era tăcere,
fusesse necuprindere
și țipăt ruginiu

acum doar pietruire
peste trecerea trupului

Cu tine

Cu tine soarele-i copt,
luna dăltuită-n ceară,
Zilele siluite-n apogeuri
și cerneala nopții necurmată.
Cu mine vântul tace,
ochiul e doar pleoapă,
Lumina doarme
și cenușa e stearpă de păsări.
Nefind, prin tine voi porni a fi.

Fiorul de lemn

Fiorul de lemn bătându-mi în geam,
melancolic până-n cea mai fragedă
frunză,
ce tot e năpădită de uitare.

Rănilor-s calde și-mi încălzesc
la tăciunii mocniți
ai durerii
gândirea.

Din sânge-mi cad pietre în
suflet,
la răstimpuri cu ele mă-ncumet
să-ncalec
noaptea
strunind-o-n căpăstrul visării.

Petala-și frânge grumazul în buza
de spin
ca până și vântul sfârșeste strivit
între două unghii lungi
de indiferență.

Către oră

ucigând secunda, către oră pornesc
înfig în recea pulsare nisipul
clepsidra veghind căpătâiul
cuprinde-ntr-o zi printre veacuri risipul.

priveag peste lume cu timpul rotund
mă-nghesui alături în bol de cenușă
cu brațul în șanțuri de vreme pătrund
și-a fost c-un *va fi* închid în mânășă.

Cristina Petrache

(Virtuala)

Născută în Iași, la 24 martie 1975. Absolventă a Facultății de Comunicare și Relații Publice. În prezent, lucrează ca reporter TV. Autoarea unui scenariu de film care a ocupat locul șase într-un concurs în care doar primele trei locuri contau pentru o eventuală ecranizare. Publică pe site din aprilie 2002.

Dansul

Tu m-ai învățat să jonglez cu timpul – eu te-am învățat să dansezi abandonat în prezent. Am comprimat secunde și ne-am închis ca într-o capsulă, în ceasornic. Tu și clipa imediat următoare ați devenit Prezentul meu. Viitorul și trecutul s-au pierdut în dansul acela în care doar mâinile descriau cercuri unduitoare și linii, în care palma mea o căuta pe a ta, ca apoi să fugă de o iubire imposibilă. Dansul acela al degetelor pe încheietura mâinii mele, pe încheietura mâinii tale – amprentă pe amprentă – dansul palmelor gemene.

Dezmeticiți, la sfârșit de dans, am văzut cum a trecut timpul. Tu ai rămas Prezentul meu, dar în trecut. Acum contează secunda care tocmai s-a scurs și viitorul.

Hai să reinventăm timpurile, să ne iubim în spații paralele în care nu există prezent, trecut și viitor, iar Acum devine rege. Ne vom iubi în pași de dans, pipăind frenetic linia vieții și a dragostei, până când palma ta și a mea vor redeveni una.

Perpetuum

Noi ne-am născut în epoci paralele – tu ai coborât înspre mine dintr-un secol în care orele ți-au refuzat dreptul la iubire. Eu, obosită de un ritm care nu mă lasă să mă simt întreagă, mă întorc mereu într-un timp al meu, confortabil, în care pot citi tihnit o carte, în timp ce pisica îmi toarce în brațe.

Te vreau doar pe tine, nu un secol de disperare. De câte ori cobori în prezentul meu aduci o rafală de sentimente, apoi, năucit, evadezi din nou, în trecut, în trecutul tău. Și oricât m-aș opune, tânjesc mereu după cesurile tale de revenire, după clipele în care măștile cad, după vremea în care timpul se evaporă și miștim amândoi că între noi nu-i iubire, ci doar o atracție care acționează în pofida epocilor.

Ospăț

Mănâncă-mi carnea cu sfâșieri prelungi,
sărută-mi ochiul și imediat să-l plângi,
sau rupe-mi buzele cu sărutarea ta - cușit,
iubește-mă, din gleznă-n asfințit.

Mănâncă-mi inima, fărâmițând-o-ncet în dinți
și spune-mi plictisit că simți
ce dulce-amară e iubirea mea.
Poftim! Și ultima felie e a ta!

Iași. Vara

lui Nescus și celor care știu cum arată orașul adorat

Iași. Vara.

- E zece. Mai luăm un rând sau plătim?

Ceasul din turnul Mitropoliei își trage cu greu răsuflarea, plictisit să mai anunțe ora pentru un oraș absent. Studenții au plecat și în parcuri îndrăgostiții s-au plictisit de săruturi furate. De săruturi cinstite sau molatice. S-au plictisit de declarații de amor. Stau pe bănci, cu ochii țintind în gol, cu un aer de abandon, la fel ca pensionarii de vis-a-vis, care s-au plictisit de ei înșiși. Peste zi căldura sau ploaia - pe înserat plictiseala - apasă greu pe umerii orașului. Liniștea de pe Sărărie a căzut în banal.

- Mda... era mai bine înainte! mai apucă să spună un mușteriu într-o crâșmă, înainte de a adormi cu capul pe masă, lângă o cinzeacă mirosind a spirt.

Un politist caută cu mișcări lente o brichetă, să îi ofere un foc domnișoarei Suzana. Taximetristul ridică a lehamite din umeri „Mneața unde vrei?” și mă duce, fără nici o grabă, spre Păcurari. Număr stațiile de autobuz, mașinile și bisericile. Pentru că am timp, număr și copacii - e vară și șoferul e plictisit.

Pisica mă întâmpină fără grabă cu jumătate de „miau” – doar au plecat studenții – iar în jurnal văd că la mare oamenii joacă table. De plictiseală.

- E 12. Noaptea.

Mai trag o liniuță pe hârtia lipită neglijent pe perete. Mai sunt șapte zile pâna la concediu - când voi putea să dorm liniștită pe plaja elenă și să evadez din plictisul cotidian.

Captiv în rate

„Prognostic rezervat, comă de gradul II, depinde numai de el, noi nu putem garanta...” Alexandru ar fi vrut să deschidă ochii și să strige că este viu și că va trăi. (...) La început l-a trezit setea – o sete pe care o simțea în fiecare celulă. Apoi a venit musca aceea care i se așeza când pe bărbie, când pe gât. „...Comă de gradul II ?...” mâinile îi erau legate de pat și în braț avea înfipt un ac prin care i se scurgea în venă, dintr-un perfuzor, o substanță incoloră. I se părea că frânturi din vorbele doctoriței îi picură în trup odată cu perfuzia și încep să plutească și să ricoșeze de oase, de oasele craniului, să sară precum bila de cauciuc cu care se juca în copilărie. „Lovitura la cap i-ar putea fi fatală”... care lovitură? se întreba Alexandru. Ultima dată era la țară, în livadă, a scris ceva, oare ce? apoi s-a dus în șopron. „Nu înțeleg, de ce să fi făcut asta? niciodată nu a mai încercat”. De alături, din dreapta, un geamăt chinuit atrase definitiv musca și atunci își aduse aminte: era atât de dezamăgit, se simțea atât de neputincios, încât a luat un colac de frânghie, l-a legat de o bârnă de lemn și a vrut să se spânzure. Să termine odată cu toate datoriile. „Sunt sărac și locuiesc într-un buzunar gol, într-o țară de datornici. Eu nu am niciodată bani, pentru că salariul meu este dat înainte de a-l lua de la întreprindere. Tot ce am mi-am cumpărat în rate – nunta mi-am făcut-o în rate și până și pisica mi-am castrat-o, tot cu plata în rate. Viața mea curge în rate și nu mai pot continua așa. Semnat, Alexandru Dinu”... vecineeeee, vino repede că bărbatu-meu a făcut o prostie. Monica mamă, tu du-te de aici. Ba nu, cheam-o mai bine pe bunica. După un tur scurt al casei, vecinul, soția, bunica și fetița care privește speriată, împleticindu-se printre picioarele adulților îl găsesc pe Alexandru, spânzurat în șopron, dar încă în viață. Vecinul Maricel ia o secere și taie frânghia. „...Lovitura i-ar putea fi fatală...” – vecinul, firav din fire, nu l-a putut susține și în cădere Alexandru s-a izbit cu capul de o nicovală.

Viața i se scurge acum, în rate, printr-o legătură de tuburi.

Bogdan Groza

(BGroza2000)

Născut în Baia Mare, în 1973. Absolvent al Facultății de Drept. Pasionat de literatură și poezie. În prezent, lucrează ca redactor la un ziar din Baia Mare. Publică pe site din februarie 2002.

Uneori am impresia că voi trăi veșnic

Uneori am impresia că voi trăi veșnic
Și-mi risipesc anii printre nopți nedormite;
Îmi alung orice sentiment nobil
Și mă cufund întru-totul trăirii actuale.

Uneori am impresia că voi muri chiar mâine
Și atunci îmi fac testamentul bunurilor neavute
Împărțind prietenilor dorințele mele ireale
Să pot trăi prin ei speranța deșartă.

Uneori am impresia că sunt o stea căzătoare
Și-mi arunc orice strălucire departe.
Și înot în bezna traiectoriei mele
până la căderea totală în lumină.

Uneori am impresia că zbor neîntrerupt
Încât îmi tai brațele chiar acum
Așteptând să crească în locul lor aripi imense,
Să ajung la soare și să-l sting.

Uneori am impresia c-am mai trăit o dată
Și-mi vin în minte noi identități,
Încât mi-e greu să mă îmbrac într-un chip
care să mă caracterizeze în totalitate.

Uneori am impresia că voi trăi veșnic!

Caut lumină, urgent!

Acum o lună am dat un anunț
La mica publicitate,
Cu litere de-o șchioapă am scris așa:
Gratuit dăruiesc lumină! Rog seriozitate.
Și au început să mă caute
Tot felul de persoane...
Orbii, nefericiții, solitarii, triști...
Chiar și niște cochete cucoane.
Și tot așa s-au perindat la casa mea
De dimineață până-n seară.
Unii-mi spuneau că-s fraier
Că nu cer nici un ban,
Alții mă laudau și-mi spuneau
Că-s darnic și prea uman.
În fine, una peste alta
Toți s-au ales cu câte ceva...
Nimeni nu a plecat cu mâna goală
De la ușa mea.
Seara târziu, mi-am făcut bilanțul:
Atâția oameni au venit, atâta lumină am dat.
Am făcut calculul, am tras linie...
Am constatat că sunt devastat.
Și brusc am simțit
O inexplicabilă vină.
Trebuia să fac ceva să am iar lumină
În interiorul meu
Să pot iar să dăruiesc
Atunci când altora le este greu.
Și atunci am dat
Un nou anunț la mica publicitate,
Cu litere mari am scris așa:
Caut urgent lumină. Cer seriozitate.
Am așteptat o zi sau poate două...
Chiar o săptămână
Dar nimeni n-a venit să-mi ofere
Măcar o fărâmă de lumină.

Sunt trist. Dacă până mâine
Nu primesc nimic
Risc să devin încet-încet
Doar întuneric.
Încă mai sper,
Până mâine mai e o noapte...
Caut urgent lumină!
Sunt acasă între orele 22 și 7.

Melancolie

Peste mine
vine,
ca un tăvălug,
Iubirea...
Și mă arde pe rug!
Mă înalță-n stele,
În nopțile rebele,
Și-apoi mă coboară
În iadul meu lăuntric,
Că iar să mă doară.
De aceea prefer
Pământ și nu cer.
Și apa călăie...
Și-n loc de foc lăuntric
Melancolie...

În singurătate-mi

În singurătate-mi caut jumătatea,
Mut, ca un pescăruș ostenit.
Cu aripile frânte de atâta zbor
Spre ținuturile tale.
Și nu te-am găsit, minunată făptură.
Nici la apus, nici la răsărit..
Încât nu mai știu dacă mi-a fost hărăzit
Să te întâlnesc vreodată.
În singurătate-mi caut fericirea
Obosit de-atâta zbor pribeag.
Cu aripile rupte, aștept resemnat ca tu
Să mă găsești vreodată.
În singurătate-mi caut jumătatea...

Copac cu crengile uscate

Se răzvrătesc haotic gândurile-n mine...
Mă tulbur iar, ca un cer noros.
Întregu-mi suflet buruienos
Și-a pierdut lumina în întunecime.

Un demon dă târcoale neîncetat
La ușa mea, pândind să-mi jefuiască
Puținul har divin ce mi s-a dat
Și care e pe cale să dospească.

Se răzvrătesc trăirile-mi pustii.
În mine nu mai am decât singurătate.
Și simt încet încet că voi deveni
Un inutil copac cu frunzele uscate.

Daniel Bratu

(Dedal66)

Născut în București, în ianuarie 1966. Absolvent al Institutului Politehnic București, promoția 1991. Stabilizat în Iași din 1998. Publică pe site din septembrie 2003.

Obsesiva întoarcere

Pe lângă amintiri
mă trec încet,
uite: aici un scaun, dincolo o frunză,
pe-aproape de tine o lacrimă,
un zâmbet, un cerc,
din ce în ce mai mare,
din ce în ce mai îndepărtat.
Paradoxul obsesiv ne mângâie
cu labele sale păroase:
de dincolo de arbori nu mai văd decât pădurile de altădat',
liniștea, ca un nămol uscat,
pielea mea, mlaștină solară,
ochii mei, stol de Icar bolnavi.
Din mine însumi mai există doar
un templu al eului.
Pe pedestal, zeiță legale:
uite, aici o lacrimă,
dincolo un scaun, o frunză,
mai sus, o iubire, două, uscate și,
pe aproape de tine,
un zâmbet, un cerc.
Încet, pe lângă amintiri, eu
sau tu,
obsesiva întoarcere...

Leredem

Leredem, leredem,
albă-i liniștea din lemn,
când te văd și când te chem
fibre lungi îmi trec prin semn.
Safirlom, safirlom,
uit safirele în Dom
și le ia un călător,
ochii tăi în ele dorm.
Tepetem, tepodum,
cade visul meu nebun
tremurând pe caldarâm,
scrumul din rămasul-bun.
Unsovei, unsovai,
de la răsărit un crai
aducea un lemn de mai
tăind codrul dinspre rai
iar în el te-aveam, m-aveai.
Leredem, leredem,
stăm ascunși, închiși în lemn
și din când în când te chem
dar rămân doar eu. Și-un semn.

Singură, liniștea

Durerea se prinsese
într-o crustă interioară.
Contrația liniștei
într-un pas înapoi...
Un pedigree pentru lipsa de sine
mi-ar trebui,
de la Asociația Crescătorilor de Sentimente.
Să pot evita
îngerii stradali.

De fiece parte

Pe de o parte lumina era,
ne prindea,
ca două toarte de amforă,
peste toate îmbrățișările.
Pe de altă parte bezna adâncea vorba,
pe fiecare cuvânt creștea
câte un fir de iarbă,
sentimentele respirau adânc,
colț de lumină
sau de umbră,
tocmai când noi
eram în partea Cealaltă.
Și toate îmbrățișările
se îngustau nefiresc
sau se lărgeau dincolo de noi
culegând fluid,
înainte și înapoi,
mareea luminii
de fiece parte,
păreră de rău,
anotimp,
de fiece timp...

Zbor frânt

Tu,
pasăre,
culoare de totuși.

Eu,
arbore blând,
crengile-mi urcând,
cătrel tine strâmb...

Identitate

Într-o identitate de mâna a treia
mă ascundeam,
ca-ntr-un paradis
al stărilor mele.
De pe fiecare stradă
zgomotele urcau,
se toceau pe rând,
reușeam să ajung
de la tine la început,
de la început înspre eul închis...
Plecăm după-amiaza
undeva
de mi se părea că mă privesc
trecătorii de la geam
și seara adormeam încet
în același loc unde mă trezisem
cu câte un moment sau două
în urmă.
Dar în fiecare zi
parcă se rupe câte-o fereastră
ferecată
de la mine spre Univers.
Mut umbrele de lângă ușa încuiată
măsurând pierderea lor, pe rând,
scrisă în buletinele de identitate...

Andrei Ionuț Sava

(Inzahouz)

*Născut în Iași. Absolvent al Colegiului Național Iași, promoția 2002.
În prezent, student în anul II la Facultatea de Drept, Universitatea
„Al. I. Cuza” Iași. Pasiuni: poezie, grafice, web design. Publică pe
site din decembrie 2002.*

Poarta Sărutului

Au intrat zilele în sac.
Spre surprinderea mea atunci când m-am dezlegat,
Nu mai eram acolo!
Plecasem. Am căutat sărutul și...
Timp de câteva apusuri am adormit.

Timp privit

Te-am privit
printr-o ceașcă de cafea:
zâmbeai!
Ți-am dus încet
dorul la ureche,
mâna pe glas,
și la mai puțin de un tremurat
m-ai fi iubit!

Nu înțeleg, iubito...

Stai că nu mai înțeleg,
Nu reușesc să mai deșlușesc
Tâmpla de stele
Gândul de dorul tău.
Stai că nu îmi dau seama,
Iar...
De cântecul tău încet mă pierd
Stai!
De ce mi-ai trezit dimineața
când ea nu mai e să-mi zâmbească?

De ce îmi închizi ușa timp
când în urmă nu lași decât amintiri?

Prea fericit să fi fost,
tot nu aș fi înțeles!

Puțină liniște!

Am rugat soarele să apună,
Pe ei să nu se mai ridice,
Pământul să nu se mai învârtă,
Vocile să nu se mai audă,
Puțină liniște...vă rog!

Timpului

Ce-i veni Timpului
Să mă întrebe de Vreme?
Nu are ea de a face cu mine
Nici cu voi, nici cu nimeni.
Mă miră faptul că încă mai exist.

N-ai decăt

Ochii tăi pe o piatră
Când cu buzele mi te-am adulmecat
Aștept să mă rănească
Lovitura buzei de sus.
Nu îți va fi destul
Căci după fiecare
Va trebui să te înfrunți
Cu picături roșii de iubire
Ce vor țâșni de-ndată.

Ai grijă să separi fiecare buză apoi
Și să guști căldura umerilor mei.

Iar când voi fi deja putrezit sub tine, soare,
Să desfăci curelele cerului și să mă arunci după orizont.

Oamenii-ploaie

Oamenii cad – în ploaia norilor
curg,
Se topesc – din razele soarelui
respiră,
Plâng din apele râurilor
cântă,
Iubesc din adâncul inimii
Urlă.

Timpul cu timpul

Timpul cu timpul dacă s-ar ciocni!
Timpul dintr-o parte cu timpul din cealaltă,
Ce s-ar întâmpla?
Ar zbura păsări pe laturi,
Ar merge omizi pe verticală
Și s-ar încununa mere pe mare.

Ce-ar fi dacă s-ar lovi secundele de secunde?
Am aștepta dezghețul,
Ne-am regăsi în înghețul
Primăvărat.

Ce-ar fi dacă s-ar lovi clipele de clipe?
Mâna mea ar mângâia stomacul tău
Gura ta ar săruta gândul meu,
Iar picioarele s-ar chinui să alerge în gol.

Și am îmbătrâni împreună.

Cine sunt eu

Privit dintr-o parte semăn cu un om,
Privit din față par un ochi.
Privit în ochi sunt chiar eu, dar
Dacă te uiți din spate s-ar putea sa nu ma ajungi .
Daca vorbesti cu mine din față s-ar putea să nu înțelegi,
Dar dacă închizi ochii și tragi puternic aer în piept
S-ar putea să auzi câte un cuvânt, două.
Ascultat, sunt ecoul unui glas,
Iar pe buze sunt glasul.
– Cine ești?
– Eu ... tu... el... cred că noi!

Virtualia – www. poezie. ro la Iași
i-a **cuprins** pe:

*Silvia Caloianu
Liviu Nanu
Dan Tristian
Alina Manole
Radu Herinean
Alexandru Popp
Florian Silișteanu
Diana Iepure
Florin Hălălău
Daniela Bordieanu
Dan Mitruț
Diana Georgescu
Cristian Fara
Adriana Mihăiță
Mircea Iosub
Cristina Trușcă
Aleksandar Stoicovici
Raluca Manole
Liviu Grădinariu
Gabriela Petrache
Eugen Suman
Codrina Verdeș
Vladimir Negru
Maria Prochiuc
Șerban Georgescu
Dieter Hasse
Felix Onofrei
Ioana Gegiuc
Ștefan Petrea
Cristina Petrache
Bogdan Groza
Daniel Bratu
Andrei Ionuț Sava*